

Hồi 30

Tâm Nhân Bất Định Nhân

Ưởa phòng của Đồng Tiếu dịch mở, một người vận hắc y bó chèn như những gã thích khách lẻn vào. Y rón rén đi trên những đầu ngón chân nhẹ bước đến tràng kỹ. Vén tấm rèm, gã nhìn Đồng Tiếu đang nhắm mắt, hả họng ngáy vang trời.

Gã đạo chích gỡ nhẹ ngực áo chàng. Phong thư lộ ra đập vào mắt gã. Đồng Tiếu chợt trở mình. Chàng mở bừng mắt. Ngay lập tức gã đạo chích điểm vào tình huyết.

Đồng Tiếu nằm đờ ra trên tràng kỹ.

Gã đạo chích nhón lấy phong thư trên ngực chàng. Đồng Tiếu nói:

- Hê... Người lấy cái gì không lấy mà lại lấy ngay cái bản mạng của bản thiếu gia. Mất phong thư đó xem như bản thiếu gia tiêu đời. Trả lại cho ta đi.

Bỏ phong thư vào ngực áo mình, gã đạo chích rọi hai luồng nhãn quang nham hiểm vào mặt Đồng Tiếu. Gã muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Y bỏ đi thẳng ra cửa. Đồng Tiếu ngoái đầu nhìn theo điểm một nụ cười mỉm. Gã thích khách hẳn không thể nào ngờ được Đồng Tiếu chỏi tay ngồi lên như thể chẳng hề bị điểm huyết. Chàng thò tay vào ngực áo rút ra một cái chén rượu, đem đến đặt lên bàn.

Đồng Tiếu nói:

- Phương Vũ, nàng ra được rồi đó.

Phương Vũ từ sau bức bình phong bước ra.

Đồng Tiếu nói:

- Nàng có thể nhận ra được gã đó chứ?

Phương Vũ gật đầu:

- Huynh hãy nhìn xuống sàn gạch tự biết.

Đồng Tiếu nhìn xuống sàn gạch. Dấu giày của gã thích khách vẫn còn để lại rõ mồn một trên sàn gạch biệt phòng. Đồng Tiếu xoa tay.

- Phương Vũ, chúng ta phát tài rồi. Cứ theo kế hoạch ta bày ra với nàng mà hành sự. Nhất định gã ôn dịch kia sẽ thò mặt đến đây.

Đồng Tiếu nắm lấy tay Phương Vũ:

- Ta sẽ gặp lại nàng chứ?

Phương Vũ gật đầu:

- Phương Vũ sẽ đợi huynh.

Đồng Tiếu liếm mép:

- Ta hôn nàng một lần nữa được không?

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng, Phương Vũ nói:

- Họ sẽ sớm quay lại mà. Phương Vũ phải đi đây. Huynh bảo trọng.
Nàng nói rồi mở cửa sổ, rời biệt phòng của Đồng Tiếu. Chàng đóng cửa sổ xoa tay lên trán, quay lại tràng kỹ nằm duỗi dài như người bị điểm huyết.
Đồng Tiếu lầu bầu nói:
- Ít ra cũng đòi năm trăm lượng để làm lộ phí.

*
*   *

Trở lại gã đạo chích đã đột nhập vào biệt phòng của Đồng Tiếu, sau khi lấy được phong thư, y hối hả bỏ đi không để ý đến bất cứ điều gì khác. Rời biệt phòng của Đồng Tiếu, y thì triển khinh thuật siêu phàm, đi luôn một mạch đến tòa biệt lâu của Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt. Lột bỏ vuông lụa đen che mặt, phơi chân diện Thục Tùng Nhẫn, với tất cả nét phấn khích hồ hởi.

Tùng Nhẫn gõ cửa biệt phòng của Chung Hảo Kiệt.

Giọng Hảo Kiệt cất lên:

- Vào đi.

Tùng Nhẫn đẩy cửa bước vào. Y ôm quyền xá Chung Hảo Kiệt:

- Thuộc hạ đã hoàn thành chức phận Minh chủ giao.

Thục Tùng Nhẫn vừa nói vừa rút phong thư trao cho Chung Hảo Kiệt bằng hai tay với vẻ thành kính. Nhìn phong thư được niêm kín, Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Trang chủ hành sự rất tốt. Gã tiểu tử thúí đó có nghi ngờ không?

Tùng Nhẫn ôm quyền nói:

- Thuộc hạ hành sự bất ngờ, khi y phát hiện thì y đã bị điểm huyết.

- Tên tiểu tử này một ngày còn sống, một ngày bốn nhân thấy bất an. Thục trang chủ hãy chuẩn bị cùng với Dương Thiệu Ân đến tiễn hồn gã về cõi a tỳ.

- Tuân lệnh Minh chủ.

Thục Tùng Nhẫn định quay bước thì Chung Hảo Kiệt gọi lại:

- Khoan đã.

Tùng Nhẫn dừng bước. Hảo Kiệt nói:

- Đợi bốn nhân xem qua phong thư này đã.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa xé phong thư ra xem.

Đôi chân mày lão cau lại. Sắc diện biến qua màu tái nhợt. Chung Hảo Kiệt nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ xem đi.

Lão vừa nói vừa lắc cổ tay, phong thư như một cánh bướm bay qua nhẹ đáp trên tay họ Thục. Lia mắt nhìn qua bức thư đó, Thục Tùng Nhẫn biến sắc tái nhợt. Y quỳ xuống cầm phong thư run rẩy:

- Thuộc hạ bất tài, Minh chủ tha mạng.

Chung Hảo Kiệt rít giọng nói:

- Đồ vô dụng, tên tiểu tử thúỉ Đổng Tiếu này...

Lão từ từ thở ra, rồi chợt bật cười nói:

- Thục trang chủ đọc cho ta nghe.

- Minh chủ, thuộc hạ không dám.

- Bốn nhân muốn người đọc.

- Dạ.

Tùng Nhẫn nhìn lại bức thư, ngập ngừng đọc:

- "Phàm trên thế gian này thì có người khôn kẻ dại. Nhưng kẻ dại thường hành sự lấy cái hồ đồ mà không biết người thông minh như thế nào. Kẻ dại thường dùng xảo kế, gian trá, nhưng càng gian trá chừng nào thì càng bở mặt chừng nấy. Ai đọc bức thư này thì kẻ đó đại khờ gian trá, tổ cha kẻ nào đọc bức thư của Đổng thiếu gia. Chết quách đi cho rồi. Hắn phải chết, bởi vì bức thư của bốn thiếu gia đã được tẩm kịch độc. Không chết trước thì chết sau. Muốn sống thì phải đến gặp bốn thiếu gia. Đổng Tiếu di bút."

Thục Tùng Nhẫn ngẩng mặt nhìn lên. Sắc diện của gã tái nhợt, tái nhờn như người bệnh nặng đang trở bệnh đến thời kỳ phải chết. Tùng Nhẫn lập bập nói:

- Minh chủ, thuộc hạ sẽ quay lại.

Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt chau mày:

- Đủ rồi, tên tiểu tử đó không ngờ lại gian manh, túc trí như vậy. Hắn đoán được hành động của ta.

Lão nói đến đây thì cảm nhận các đầu ngón tay bắt đầu ngứa. Hảo Kiệt nhìn lại Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ có cảm giác gì không?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Những đầu ngón tay của thuộc hạ tự dưng ngứa ngứa.

- Gã tiểu tử này cũng lắm trò giểu cợt bốn nhân.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa vận công trực chất độc. Nhưng lão càng vận công thì mặt càng trở nên trang trọng. Giải tỏa nội lực trực độc, Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bốn nhân buộc phải giáp mặt tên tiểu tử đó. Hắn đúng là kẻ...

Lão bỏ lửng câu nói giữa chừng thay bằng những cái lắc đầu.

Chung Hảo Kiệt nói với Tùng Nhẫn:

- Thay trang phục cùng với ta đến gặp tiểu tử Đổng Tiếu. Xem như bốn nhân nhường hắn một keo này.

Chung Hảo Kiệt và Thục Tùng Nhẫn miễn cưỡng vào biệt phòng của Đổng Tiếu.

Hảo Kiệt nói:

- Đổng Tiếu...

Từ sau tấm rèm, Đổng Tiếu nói:

- Tiểu sinh biết thế nào Minh chủ cũng đến, đang ngong ngóng Minh chủ.

Hảo Kiệt cau mày:

- Sao người biết ta đến đây.

- Bởi tiểu sinh vừa bị bọn đạo chích đột nhập vào biệt phòng của mình. Y vừa lấy báu vật của tiểu sinh vừa điểm huyết tiểu sinh nữa. Cái tên đạo chích ôn dịch không kính trọng người trưởng tôn, ngang nhiên xâm nhập võ lâm tổng đàn mà trộm.

Chung Hảo Kiệt chau mày:

- Tiểu tử nói thế có ý gì? Người bị trộm đạo viếng, nghĩa là bốn nhân ư?

- Không, không, tiểu sinh đâu dám nghĩ tiền bối. Tiểu sinh chỉ tức cái gã đạo chích ôn dịch nào đó, không biết kính trọng minh chủ thôi

- Thôi được rồi, nói cho ta biết người mất những gì nào?

- Trước tiên Minh chủ giải huyết dùm tiểu sinh.

Đồng Tiểu ngưng lời một chút rồi nói tiếp:

- Và tiểu sinh cũng mạo phạm nhờ minh chủ tìm dùm cho một bộ trang phục.

- Bốn nhân phải đi tìm trang phục cho người sao?

- Tiểu sinh rất ít khi gặp chuyện này... nên tè cả ra quần. Chẳng lẽ bạn quần ướt đầm ra gặp Minh chủ sao. Như thế thì thất kính quá.

Chung Hảo Kiệt nhìn Thục Tùng Nhẫn:

- Phiền trang chủ tìm cho tiểu tử họ Đồng này một bộ trang phục khác.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền:

- Tuân lệnh Minh chủ.

Thục Tùng Nhẫn vừa bước ra khỏi biệt phòng thì Đồng Tiểu cũng vén rèm bước xuống khỏi tròng kỹ. Chung Hảo Kiệt cau mày khi thấy chàng chẳng có chút biểu hiện gì bị điểm huyết. Lão nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử, sao người nói dối bốn nhân.

Chàng ôm quyền:

- Tiểu sinh có gan bằng trời cũng đâu dám nói ngoa với Thượng tôn minh chủ. Tiểu sinh nói như thế là có ý muốn đuổi cái gã đạo chích trang chủ Phi Yến Thiên Trang Thục Tùng Nhẫn thôi à.

Chung Hảo Kiệt nhíu đôi chân mày:

- Dựa vào đâu người nói Thục trang chủ là kẻ đạo chích xâm nhập vào biệt phòng của người.

Đồng Tiểu xoa trán mình, tủm tủm cười nói:

- Tiểu sinh chẳng dám giấu gì Minh chủ. Tiểu sinh có linh cảm rất lạ thường. Một khi linh cảm của tiểu sinh mách bảo thì y như rằng chuyện đó xảy ra. Nếu như tiểu sinh không có linh cảm, hẳn giờ này mọi chuyện đã khác rồi.

Nói rồi chàng chỉ xuống sàn biệt sảnh.

Chung Hảo Kiệt nhìn xuống. Mặt lão sa sầm lại khi thấy những dấu giày của Thục Tùng Nhẫn.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Minh chủ, dấu giày của gã đạo chích để lại giống hệt với dấu giày của tên đạo chích ôn dịch kia...

Đồng Tiểu nhìn lên bàn.

- Chết rồi.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Người phát hiện được gì?

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Tiểu sinh không dám giấu Minh chủ... chiếc tráp của tiểu sinh...

- Chiếc tráp có gì?

Đồng Tiểu mếu máo nói:

- Tôn giá là võ lâm minh chủ minh xét cho tiểu sinh. Nhất định Thục trang chủ đã cuỗm chiếc tráp của tiểu sinh rồi.

- Ta muốn biết trong đó có gì?

- Dạ, trong đó có số ngân phiếu trị giá người ngàn lượng và còn...

- Còn thứ gì trong tráp đó nữa?

- Còn túi phấn thơm mà Thục Á Di tiểu thư gửi cho tiểu sinh nữa ạ. Thục trang chủ sao lại hồ đồ đột nhập vào đây lấy đồ của tiểu sinh. Minh chủ, bộ Thục trang chủ có tật hay ăn trộm à?

Chàng chắc lưỡi:

- Cái lão này tệ thật. Lấy chi mà lại lấy sạch sành sanh không chừa cho tiểu sinh chút gì.

Hảo Kiệt vuốt râu mỉm cười nói:

- Người có lầm không?

- Có lầm gì nữa mà lầm, tôn giá nhìn xuống sàn gạch thì biết gã trộm đạo kia là ai mà.

Tiểu sinh quả là quá ư bất ngờ với hành động này của Thục trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn ôm mở trang phục bước vào. Lão gắt gỏng nói:

- Đồng tiểu tử, người phỉ báng ta cái gì?

Chàng nhìn lại Tùng Nhẫn:

- Trang chủ, tiểu sinh hỏi thật nhé... Trang chủ có vào biệt phòng tại hạ không?

- Ta chỉ vào cùng với Minh chủ thôi.

- Vậy dấu giày của gã đạo chích đột nhập vào biệt phòng của tiểu sinh giống hệt với dấu giày của trang chủ đó. Hay Thục trang chủ mang lộn giày của gã đạo chích kia.

Chung Hảo Kiệt lờm Thục Tùng Nhẫn.

Y bối rối, ấp úng nói:

- À... Ta có bước vào biệt phòng của người. Nhưng không lấy gì hết. Còn gã đạo chích thì điểm huyệt người kia mà.

Chàng lỗ mắt nhìn lão:

- Đúng là ngu.

Tùng Nhẫn tái mặt:

- Người...

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh không có nói trang chủ là đạo chích à. Chẳng lẽ một Phi Yến Thiên trang chủ đường đường, oai phong lại đột nhập vào biệt phòng của tiểu sinh để ăn cắp sao. Trang chủ chắc mang lộn giày của ai đó rồi.

Chàng xoa trán cau mày, nhìn Chung Hảo Kiệt, nói tiếp:

- Mà cũng lạ thật. Tôn giá thử nghĩ dùm tiểu sinh coi. Sao giày của tên đạo chích thúi tha kia lại biết Thực trang chủ mang lộn. Chẳng lẽ Hắc đạo và Bạch đạo hòa hợp rồi sao?

Chung Hảo Kiệt khoát tay:

- Tiểu tử, không có phân bua nữa. Bốn nhân sẽ bồi hoàn những gì người đã mất.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đa tạ Minh chủ. Tên đạo chích thúi tha này thật là may, nhận được sự hào phóng của Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt mím môi.

Lão nhìn lại Thực Tùng Nhẫn:

- Trang chủ lui ra được rồi đó. Trang chủ không lui ra kéo Đồng công tử lại cho bốn nhân thông đồng với trang chủ.

Thực Tùng Nhẫn lườm Đồng Tiểu. Lão ôm quyền xá Chung Hảo Kiệt:

- Thực mỗ cáo lui.

Lão miễn cưỡng quay bước bỏ đi thẳng ra ngoài.

Thực Tùng Nhẫn lui bước rồi. Chung Hảo Kiệt đến bên cửa sổ. Lão khoanh tay trước ngực dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên.

- Người đã đọc qua bức thư đó chưa.

- Tiểu sinh chưa đọc qua, nhưng biết nó có quan hệ với tôn giá.

- Sao người biết.

- Nếu không quan hệ đến tôn giá thì tôn giá đâu có quan tâm đến nó chứ.

- Người có đầu óc suy diễn khá thông minh đó. Nếu như bốn nhân đồng ý những lời đòi hỏi của người.

- Tiểu sinh sẽ giao bức thư đó lại cho tôn giá.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Đồng Tiểu. Hai luồng uy nhân của Chung Hảo Kiệt rọi vào Đồng Tiểu, khi nhận ra nó, chàng có cảm tưởng là cặp mắt của loài cá mập, chức nuốt lấy con mồi. Đồng Tiểu không khỏi bồn chồn khi buộc phải đối nhãn với Chung Hảo Kiệt.

Đồng Tiểu nói:

- Chẳng nào tôn giá mới thực hiện lời giao ước này.

- Ngày mai.

- Tiểu sinh còn có một ngày để sống.
- Đúng là người không nên đánh cược với số phận của mình. Tiểu tử có những tố chất mà ta rất thích. Nhưng tiếc...

- Tiểu sinh không quên cội nguồn.
- Người ta cũng nên biết tất cả những gì tồn tại trên cõi nhân sinh này đều thay đổi, kể cả con người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ Minh chủ chỉ giáo. Tiểu sinh biết tất cả đều thay đổi nên mới nghĩ Hắc đạo cũng như Bạch đạo.

Mặt Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Tiểu tử muốn lập lại con đường trước đây của song thân người ư?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tiểu sinh không muốn lập lại những gì mẫu thân và phụ thân đã đi trước mà muốn kế tục nó, đi tiếp và hoàn thành những cái gì mà song thân đã làm.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, nhìn Đồng Tiểu nói:

- Người rất thông minh, nhưng không biết lượng sức mình. Người muốn thay đổi vận mệnh võ lâm à?

- Tiểu sinh không có ý lớn như vậy đâu. Vận mệnh võ lâm thuộc về võ lâm. Tiểu sinh chỉ tiếp nối chí nguyện của song thân thôi.

- Bỏn nhân nghĩ người chẳng bao giờ làm được điều đó. Người nên chấp nhận với những gì mình đang có.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, một nước cờ sai có thể hủy hoại cả tương lai của mình. Bỏn nhân có thể đảm bảo với người một tương lai mà những người khác phải thèm thuồng. Người có thể thay Thục Tùng Nhẫn, và hơn thế nữa. Đổi lại bỏn nhân không muốn thất vọng về người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Minh chủ, tiểu sinh thích được đi trên đôi chân của mình. Cho dù đó là đôi chân đất.

Trán Chung Hảo Kiệt thoát nhăn lại. Lão vuốt chòm râu đen nhánh:

- Thôi được, ai cũng có quyền định đoạt chọn cho mình một con đường để đi. Tiểu tử cũng có quyền quyết định chọn cho mình một con đường. Bỏn nhân không ép người theo ý của bỏn nhân.

Lão nhìn Đồng Tiểu, điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của Chung Hảo Kiệt rất đôn hậu, nếu không muốn nói là nụ cười của một vị đại thiện bồ tát có lòng quảng đại bao dung, nhưng khi nó lọt vào đôi ngươi của Đồng Tiểu thì chàng lại có cảm giác rờn rợn, gai buốt cả người.

Mặc dù có cảm giác đó, nhưng Đồng Tiểu vẫn đáp lại Chung Hảo Kiệt cũng bằng nụ cười không kém phần cầu hòa.

Hảo Kiệt nói:

- Ngày mai...

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Minh chủ, lần trước Thục Tùng Nhẫn trang chủ cũng đã từng hứa với tiểu sinh thả những nô nhân Hắc đạo lực tàn sức kiệt, nhưng sau đó thì âm thầm cho sát thủ giết tất cả. Không biết với Minh chủ, chuyện đó có lặp lại không?

Đôi chân mày Hảo Kiệt nheo lại. Lão điểm nụ cười mỉm:

- Bọn nhân không hứa với người sẽ làm thay đổi bộ mặt võ lâm. Nhưng ta hứa sau ba ngày...

Lão nhướng mày nói tiếp:

- Tiểu tử đồng ý chứ. Nếu người nghĩ con đường người chọn có thể đem đến cho bọn nô nhân Hắc đạo sự tự do thì người phải chấp nhận. Còn như đó là sự hồ đồ, chỉ đem đến cái chết thì người nên đổi ý. Lúc này vẫn còn kịp.

- Cái gì cũng có giá của nó mà, tiểu sinh chấp nhận sự nghiệt ngã của Minh chủ.

Hảo Kiệt gật đầu:

- Người có chí lớn, nhưng người sẽ hối tiếc bởi chí lớn đó.

Lão nói rồi quay bước đi thẳng ra khỏi biệt phòng.

Đồng Tiểu bưng vò rượu bước đến bên cửa sổ. Chàng dốc vò rượu tu một ngụm dài, dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên. Chàng nghĩ thầm:

- "Chấp nhận thử thách. Không biết mình có đủ lực để vượt qua thử thách này không?

Chàng cảm nhận như đôi vai mình bị kéo xuống bởi hai ngọn thái sơn đè nặng phía trên. Đồng Tiểu buông một tiếng thở ra, dốc vò rượu tu một ngụm dài. Đồng Tiểu miên man suy nghĩ đến những ngày sắp tới của mình. Chàng có thể đưa tất cả mọi người vào chỗ chết, cũng có thể làm thay đổi bộ mặt của võ lâm.

*

* * *

Với vẻ mặt trầm tư, Đồng Tiểu nhìn dòng nô nhân Hắc đạo lần lượt được Thục Tùng Nhẫn mở còng chân đi qua trước mặt mình. Mặc dù không có sự hiện diện của Chung Hảo Kiệt, nhưng chàng vẫn cảm thấy đâu đó có ai đang theo dõi chàng.

Một gã nô nhân cúi mặt bước đến, Thục Tùng Nhẫn tháo còng chân. Y vẫn cúi mặt nhưng ôm quyền xá Đồng Tiểu. Nếu gã không có mái tóc bạc trắng thì khuôn mặt non choẹt của gã không thể nói là một lão già đã vượt quá ngũ tuần.

- Đa tạ công tử.

Đồng Tiểu ôm quyền xá lão. Chàng nheo mày khi nhận ra ngay trên chóp mũi của lão có một nốt ruồi khá to.

Đồng Tiểu hỏi:

- Lão trượng tặc danh là gì?

- Bằng hữu Hắc đạo gọi lão là... là...

Lão ngập ngừng rồi nhỏ giọng nói:

- Xảo tà Giang Hào.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Giang tiên bối có nốt ruồi đẹp quá.

- Lão hủ không thích nốt ruồi đó, nhưng lại không dám phá nó đi.

- Cái gì trời đã cho mình, phá nó đi uống phí lắm.

- Chính vì có cùng ý nghĩ như thiếu gia mà lão hủ không dám phá nốt ruồi trên chóp mũi của mình. Mới đầu lão thấy kỳ nhưng nhìn lâu đâm ra quen. Nếu không có nốt ruồi đó, không biết mặt lão hủ như thế nào. Không chừng khó coi lắm.

Đồng Tiểu gạt đầu, chàng nhỏ giọng:

- Lão trượng muốn trả ân cho tại hạ không?

- Ân phóng thích của thiếu gia rất lớn. Lão hủ không biết trả lời như thế nào.

- Tại hạ đã chuẩn bị từ trước rồi.

Đồng Tiểu lấy ra một nén bạc đặt vào tay lão. Chàng từ tốn nói:

- Lão trượng sau khi rời khỏi đây, đến tửu điểm Lưu gia, đặt cho tại hạ một vò rượu hai cân.

Xảo tà Giang Hào nhận nén bạc từ tay Đồng Tiểu:

- Lão hủ sẽ đến đó đặt cho thiếu gia.

Đồng Tiểu gạt đầu:

- Lão bảo trọng. Tại hạ nhờ lão nói với mọi người. Tất cả chỉ có được ba ngày để tìm chốn mai danh ẩn tích. Chỉ có ba ngày thôi. Sau ba ngày, mọi người đều có thể quay lại kiếp nô nhân của mình.

- Lão hủ sẽ nói với mọi người.

Xảo tà Giang Hào dậm bước, thì Thục Tùng Nhẫn gọi lại:

- Đứng lại.

Thục Tùng Nhẫn bước đến bên Xảo tà Giang Hào. Lão nhìn Giang Hào, gần giọng nói:

- Đồng tiểu tử đưa cái gì cho lão.

Đồng Tiểu nhướng mày nói:

- Thục trang chủ đã lấy của bổn thiếu gia tráp ngân phiếu ngàn lạng bạc, giờ thiếu gia cho lão có một nén bạc cũng đòi lấy luôn ư?

Thục Tùng Nhẫn nhìn chàng:

- Bổn trang chủ không hỏi người.

Xảo tà Giang Hào đưa nén bạc ra. Lão cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Đồng thiếu gia cho lão nén bạc này.

Thục Tùng Nhẫn cầm nén bạc đưa lên ngắm nghía.

Đồng Tiểu nói:

- Thục trang chủ thêm nén bạc đó lắm hả. Được, bổn thiếu gia tặng luôn cho Thục trang chủ đó.

Chàng vừa nói vừa rút tấm lệnh bài Minh chủ:

- Thiếu gia tặng cho lão tấm lệnh bài này. Nếu không có kim lượng làm lộ phí thì cứ bán quách đi. Nhưng nhớ đặt sẵn cho bốn thiếu gia một nàng Phi Yến tại Lưu Gia điểm đó nhé.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu bất ngờ vỗ vai lão:

- Trang chủ cứ giữ lấy mà dùng để mua giày. Tại hạ không đòi lại đâu. Cứ xem như là số kim lượng cầu hôn của tại hạ đấy mà.

Tùng Nhẫn đỏ mặt:

- Bốn trang chủ cần gì nén bạc vụn của người chứ.

- Không cần một nén bạc vụn mà cần những một tráp ngân phiếu.

Chàng nhăn mặt chắc lưỡi nói:

- Nếu muốn gả ái nữ cho tại hạ, trang chủ phải thối lại đó. Không tin trang chủ cứ về hỏi lại Thục tiểu thư, Thục tiểu thư cũng chỉ đáng có một nén bạc thôi.

Tùng Nhẫn nghiêng răng:

- Một ngày nào đó người...

Đồng Tiếu cướp ngay lời Thục Tùng Nhẫn:

- Tại hạ sẽ thấy Thục trang chủ quản lý Phi Yến Thiên trang. Lúc đó không biết tại hạ gọi trang chủ bằng gì. Lão nhạc gia cũng không được. Lão tổng quản cũng không xong. Thôi thì gọi đại là đạo chích nhé. Trang chủ đồng ý không?

Tùng Nhẫn giận đến tái mặt. Giận cá chém thớt, Thục Tùng Nhẫn quắc mắt nhìn lại Xảo tà Giang Hào.

- Còn đứng đó nữa... đi đi.

Xảo tà Giang Hào ôm quyền xá Tùng Nhẫn, nhỏ giọng nói:

- Nô nhân cáo từ.

Lão liếc trộm Đồng Tiếu rồi mới thả bước chậm rãi rời khu tử địa nô nhân.

Xảo tà đi rồi, Đồng Tiếu bất giác rung mình bởi cảm nhận rõ mồn một có ai đó đang nhìn sau lưng mình. Chàng miễn cưỡng nhìn lại phía sau. Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt đang khoanh tay nhìn chàng bằng đôi mắt của loài cá mập tàn nhẫn và háo ăn.

Chàng gượng cười, ôm quyền xá:

- Minh chủ đến từ phía sau, tiểu sinh không phát hiện, nên không kịp thỉnh giá. Mong Minh chủ miễn thứ.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, mỉm cười nói:

- Bốn nhân chỉ đến xem tiểu tử hoan hỷ như thế nào thôi.

- Hôm nay tiểu sinh rất vui vì làm được một việc đại nhân, đại nghĩa.

Hảo Kiệt nhìn chàng:

- Gã nô nhân khi nãy là ai mà xem ra người ưu ái hơn những người khác vậy.

- Một Hắc đạo nô nhân bình thường, và là người tiểu sinh tin tưởng trao cho một trọng trách lớn à.

Đôi chân mày Chung Hảo Kiệt nhíu lại. Lão đánh giọng, chậm rãi nói:

- Người có thể cho bốn nhân biết trọng trách lớn đó hay không?

- Nói ra thì mất hay. Nhưng nếu Minh chủ muốn biết, tiểu sinh không dám giấu. Minh chủ muốn biết tiểu sinh trao cho lão trượng đó trọng trách gì thì xin mời Minh chủ đến Lưu gia điểm.

- Phải chăng người muốn cho bốn nhân thấy người đã làm được việc lớn:

- Phàm ai mà làm được việc lớn, trong sự hoan hỷ đều muốn mở đại yến mà. Nếu Minh chủ là tiểu sinh thì cũng có hành động giống như vậy, không khác chút nào.

- Nhưng bốn nhân lại có ý khác.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Minh chủ có ý gì...

Điểm nụ cười giả lả, Chung Hảo Kiệt nói:

- Bốn nhân nghĩ gã nô nhân vừa rồi hẳn là người người muốn gặp. Y có thể là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Y là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Lạ thật! Vậy người trong Tử Địa Vô Minh là ai?

Hảo Kiệt vuốt râu nói:

- Người biết điều đó hơn bốn nhân.

Đồng Tiểu chắc lưỡi nói:

- Nếu người đó là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì tiểu sinh phải rượt theo thôi.

Hảo Kiệt nói:

- Để làm gì?

- Nếu như gã nô nhân vừa rồi là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì người trong Tử Địa U Minh là người giả. Mà người giả thì thanh kiếm tiểu sinh đem về dâng nạp cho Minh chủ là thanh kiếm giả. Tiểu sinh phải chuộc lỗi với Minh chủ.

Chàng xoa trán:

- Tiểu sinh những tưởng đâu mình làm được việc lớn, hóa ra chẳng làm được việc gì cả.

Chàng ôm quyền:

- Tiểu sinh phải rượt theo Giang Hào đây.

Chung Hảo Kiệt cản chàng lại:

- Người không cần cuống lên như vậy. Bốn nhân có thể cho người biết Vạn Kiến Sư Giang Hào trong Tử Địa U Minh là giả, còn thanh kiếm Vô Minh lại là thật.

Đồng Tiểu cau mày:

- Có chuyện đó nữa à.

- Trên đời này có những điều rất lạ. Thật giả bất minh cũng là điều lạ.

Đồng Tiểu gật đầu.

- Minh chủ nói rất đúng. Thật giả bất minh có như thế tiểu sinh mới tồn tại được.

Chàng ôm quyền:

- Minh chủ có thích cùng tiểu sinh đến Lưu gia điếm không?

- Để có người thấy bốn nhân đến đó bồi tiếp tiểu tử.

Lão võ vai chàng, ôn nhu nói:

- Dù có thông minh đến đâu thì cũng có lúc sơ suất, đúng không nào.

Lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Nhân vô thập toàn. Vạn Kiến Sư Giang Hào lẩn mặt lâu lắm rồi. Nhưng lần này có sự thông minh của tiểu tử, lão chẳng còn cách nào khác phải chường mặt ra.

Y vỗ vào vai chàng lần nữa:

- Bốn nhân cũng đang cần Giang Hào. Nhưng đứng ra cần cái xác của lão.

Nói rồi, Chung Hảo Kiệt quay lưng chậm rãi bước đi.

Đồng Tiểu nhìn theo. Chàng nghĩ thầm:

- "Người rình rập ta ư?"

-- o O o --

Hồi 31

Ve Sâu Thoát Xác

Phương Vũ đóng cửa thư phòng, nhìn lại Xảo tà Giang Hào. Nàng đặt tay vào ngực trái khẽ khom người xuống nhỏ nhỏ nói:

- Bãng Phương Vũ tham kiến tiên sinh.
- Cô nương là người Đông đảo phù tang.
- Vâng, Phương Vũ là người Đông đảo phù tang. Còn tiên sinh đây là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vừa khoát tay Giang Hào nói:

- Không, lão chỉ là nô nhân Hắc đạo. Tục danh của lão là Xảo tà Giang Hào.

Phương Vũ nhìn lão ôn nhu nói:

- Nếu tiên sinh không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì Phương Vũ không phải là người Đồng huynh phái đến đây để chờ tiên sinh. Nếu như tiên sinh không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì không bao giờ biết Phương Vũ là người Đông đảo.

Nàng bước đến trước mặt Giang Hào:

- Tiên sinh đừng ngại, chỉ có mình Đồng huynh và Phương Vũ biết tiên sinh là Vạn Kiến Sư Giang Hào thôi.

Giang Hào suy nghĩ rồi nói:

- Đúng, lão phu chính là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Sao Đồng công tử biết lão phu?
- Điều này thì chỉ có Đồng huynh biết.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Đồng huynh làm tất cả mọi việc cốt để gặp Vạn Kiến tiên sinh. Đồng huynh có những điều cần muốn hỏi tiên sinh.

Giang Hào chấp tay sau lưng:

- Lão chỉ nghĩ Vạn Kiến Sư Giang Hào đã chết lâu rồi. Còn chẳng là một cái xác của Giang Hào với tục danh là Xảo tà Giang Hào. Không ngờ Đồng công tử buộc lão phải sống lại. Cô nương có biết Đồng công tử gặp ta vì việc gì không?

Phương Vũ lắc đầu:

- Phương Vũ không biết, nhưng Đồng huynh nói phải gặp tiên sinh. Chỉ có tiên sinh mới có thể giúp được Đồng huynh. Bởi vì tiên sinh nắm giữ những bí mật của huynh ấy. Chính vì thế huynh ấy cần gặp tiên sinh.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nheo mày. Lão suy nghĩ rồi nói:

- Nếu như Đồng công tử muốn gặp lão hủ thì nhất định Chung Hảo Kiệt cũng biết được một chút về ta rồi. Cô nương, chúng ta không thể ở đây được.

Phương Vũ lo lắng nhìn lão:

- Tiên sinh đến Lưu gia điểm...

- Người của Chung Hảo Kiệt có mặt khắp mọi nơi. Lão hủ e mình phải xuất đầu lộ diện. Khi lão hủ lộ diện thì chỉ nhận được một cái chết thê thảm từ sự trừng phạt của Chung Hảo Kiệt. Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Phương Vũ nheo mày. Nàng có vẻ dẫn đo suy nghĩ rồi nhìn Giang Hào nói:

- Tiên sinh, Đồng huynh dặn Phương Vũ chờ huynh ấy ở đây.

Giang Hào lắc đầu:

- Không thể được đâu. Nhất định Chung Hảo Kiệt sẽ mò đến. Trước đây Chung Hảo Kiệt có thể nghi ngờ, nhưng bây giờ lão có thể khẳng định lão hủ là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lại Phương Vũ:

- Cô nương biết Đồng công tử cần gì ở lão phu không?

Phương Vũ lấy mặt ngọc thạch có sợi dây đưa đến cho Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Đồng huynh muốn tiên sinh nhìn qua sợi dây có mặt ngọc này. Đón lấy sợi dây có mặt ngọc thạch, Giang Hào nhìn sơ qua rồi hỏi Phương Vũ.

- Sao cô nương có mặt ngọc thạch này.

- Nó là của Đồng huynh. Di vật mà mẫu thân của huynh ấy để lại.

Vạn Kiến Sư Giang Hào sững sờ. Lão buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ Đồng công tử là hậu nhân của Thánh cô tiên tử và Lâm Chi Khanh, giang hồ kỳ hiệp.

Phương Vũ gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Lão hủ sao lại không nhận ra điều đó. Chung Hảo Kiệt biết bí mật đó chứ.

- Tất cả giới võ lâm Bạch đạo đều biết, tất nhiên Chung tôn giá phải biết.

- Chung Hảo Kiệt biết?

Lão lẩm nhẩm như thế nói với mình:

- Chung Hảo Kiệt biết... Đồng công tử là hậu nhân của Thánh cô và giang hồ kỳ hiệp.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây thôi.

- Tiên sinh, còn Đồng huynh?

- Cô nương, hãy nghe lão phu nói đây, sinh mạng của lão phu giờ như ngàn cân treo đầu sợi tóc. Một khi Chung Hảo Kiệt đến đây.

Giang Hào lắc đầu:

- Lão không có cơ hội được tồn sinh đâu.

- Phương Vũ ở bên cạnh lão tiên sinh. Tiên sinh không phải lo. Đồng huynh đã căn dặn Phương Vũ phải bảo vệ tiên sinh. Không để cho bất cứ ai hại tiên sinh.

- Ai cũng có thể nói như vậy cả, nhưng lực bất tòng tâm. Cô nương, chúng ta phải đi ngay mới được. Chậm trễ không kịp đâu.

Phương Vũ bối rối nói:

- Đồng huynh bảo Phương Vũ cùng với tiên sinh chờ ở đây, huynh ấy sẽ tìm đến. Không có Đồng huynh, Phương Vũ không biết đưa tiên sinh đi đâu.

Phương Vũ nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tiên sinh, dù muốn hay không muốn cũng chờ Đồng huynh.

Nàng vừa nói dứt câu thì một người lén vào thư phòng. Phương Vũ và Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn người đó.

Phương Vũ bước lách qua che trước mặt Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Nàng gằn giọng nói:

- Sao lão lại tự tiện vào thư phòng của ta.

Lục chỉ thần châu Quãng Ngụ ôm quyền xá, rồi nói:

- Phương Vũ cô nương đừng hiểu lầm. Lão phu là người của Đồng thiếu gia.

Giang Hào bước lên ngang với Phương Vũ:

- Lão Lục chỉ, lão còn nhận ra ta không?

Lục chỉ thần châu Quãng Ngụ nhìn Giang Hào:

- Làm sao ta không nhận ra lão quý đờc. Ta nhớ lão lắm nhưng lão không biết có nhớ ta không?

- Có nhớ thì ta cũng nén vào trong chứ đâu có thể nào nói ra đờc.

Lục chỉ thần châu lấy trong ngực áo ra một tịnh rượu:

- Trong người của lão Quãng chỉ còn một tịnh rượu này. Không thể dùng nó thi thổ tửu lượng với lão quý, nhưng có thể dùng nó để tiễn lão đi.

Nói rồi Lục chỉ thần châu mở tịnh rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt qua tay Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Quãng Ngụ hỏi:

- Lão quý uống đi.

Giang Hào gật đầu dốc tịnh rượu uống cạn.

Đặt tịnh rượu xuống bàn, Giang Hào nói:

- Lâu lắm rồi Vạn Kiến Sư Giang Hào này mới đờc uống rượu với tri kỷ.

Giang Hào nhìn Quãng Ngụ:

- Sao lão sáu ngón biết ta ở đây?

- Đồng công tử nhờ ta đến đưa người rời khỏi Lưu gia điếm này. Nói thì dễ nhưng không dễ đâu. Lúc này toàn bộ Lưu gia điếm đã bị cao thủ của Chung Hảo Kiệt vây kín rồi. Một con ruồi cũng không bay ra đờc chứ đừng nói đến người.

- Chung Hảo Kiệt đã phát hiện ra ta?

Quãng Ngụ vuốt râu khẽ gật đầu:

- Đúng! Nhưng ta có cách đưa lão rời khỏi chỗ này. Lão rời khỏi Lưu gia điếm rồi, Đồng công tử sẽ đưa lão đi.

Giang Hào nói:

- Một con ruồi bay ra không lọt thì lão đưa ta ra bằng cách nào?

Lục chỉ thần thủ Quãng Ngụ vuốt râu nói:

- Người làm nô nhân lâu quá nên quên mất ta có tuyệt nghệ gì rồi sao?

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhường mà y:

- Lão quỷ định dụng thuật dịch dung?

Lục chỉ thần thủ gạt đầu:

- Đúng! Ta là người còn người sẽ là ta. Đây là thuật ve sầu thoát xác. Người đừng nghĩ nhiều, và đừng lo lắng. Thời gian không cho người đắn đo đầu. Đây là thuật ve sầu lột xác. Người hiểu rồi chứ?

- Ta không quen Thánh cô.

- Thế thì làm theo ta. Đổng công tử cần người chứ chưa cần đến ta.

Vạn Kiến Sư Giang Hào lưỡng lự rồi nói:

- Ta không nỡ để bằng hữu mình...

Lục chỉ thần thủ Quãng Ngụ khoát tay không cho Giang Hào nói. Lão nghiêm giọng gằn từng tiếng:

- Lão quỷ bỏ đi cái cố tật quân tử rởm của lão đi. Lão Quãng ta có thay lão làm nô nhân một thời gian. Ta tin Đổng công tử sẽ đưa ta ra để cùng tiếp tục đấu tửu lượng với người. Nếu người lọt vào tay Chung Hảo Kiệt, ta đâu còn đối thủ nữa.

- Lão Quãng người hứa với lão hủ này... Lão nhất định phải sống chứ.

- Ta hứa.

- Vậy thì được rồi.

Lão Quãng và Vạn Kiến Sư Giang Hào bước vào sau bức bình phong. Một lúc sau vừa uống xong một tuần trà thì hai người bước ra. Giờ thì Phương Vũ chẳng còn nhận ra ai là Giang Hào, còn ai là Quãng Ngụ.

Trong bộ lột trường bào, cũng có cái mụn ruồi ngay chóp mũi. Lão Lục nói:

- Phương Vũ cô nương cứ tự nhiên xem lão như Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nhớ đừng để mắt đến bàn tay của lão.

- Tiểu nữ biết.

Lão nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Bây giờ người là ai? Khi người để tay lên bàn nhớ cho Chung Hảo Kiệt thấy bàn tay người. Bàn tay có sáu ngón.

Giang Hào nhìn lão Quãng Ngụ:

- Ta hiểu mà.

Ba người ngồi vào bàn. Vạn Kiến Sư Giang Hào đặt hai bàn tay lên bàn như thể phô trương bàn tay có sáu ngón cho mọi người thấy. Giang Hào gạt đầu:

- Người làm được đó.

Lục chỉ thần thủ Quãng Ngụ trang trọng nói với Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Ta nói một lần nữa, người là Lục chỉ thần thủ Quãng Ngụ.

Giang Hào im lặng không đáp lời Quãng Ngụ.

Có tiếng gõ cửa, Phương Vũ nhìn sang Quãng Ngụ. Lão khẽ gật đầu.

Nàng lên tiếng:

- Ai?

Tiếng của Đổng Tiểu cất lên:

- Ta đây, nàng mở cửa đi.

Phương Vũ mở cửa.

Đổng Tiểu bước vào nhưng không phải một mình chàng mà còn có Chung Hảo Kiệt, Thiệu An và cả Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Đổng Tiểu chỉ từng người nói với Chung Hảo Kiệt:

- Phương Vũ hẳn Minh chủ đã biết rồi.

Hảo Kiệt nhìn Phương Vũ. Lão vuốt râu nói:

- Thập Tứ Lang vừa mới chết bởi tay Đổng công tử, Bạng Phương Vũ cô nương lại chọn ngay y làm chủ nhân của mình. Cô nương thay lòng đổi dạ nhanh quá. Nếu sau này gặp lại Mộc Thật Thác Mai, bổn nhân không biết phải nói thế nào?

Phương Vũ đứng lên, đặt tay vào ngực trái của mình rồi khẽ cúi đầu xuống:

- Tôn giá cứ nói tất cả sự thật. Thập Tứ Lang không còn là một kiếm thủ Đông đảo.

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Cô nương đã thay đổi quá nhiều.

- Phương Vũ rất cảm kích khi nghe chỉ ngôn của tôn giá.

Nàng nói rồi ngồi lại chỗ của mình.

Đổng Tiểu chỉ Vạn Kiến Sư Giang Hào, mỉm cười nói:

- Tôn giá chắc chưa biết người này. Đây là Lục chỉ thần thủ Quãng Ngụ. Quãng thúc thúc của tiểu sinh.

- Bổn nhân có nghe nói đến lão...

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa nhìn xuống bàn tay của Giang Hào. Lão vuốt râu mỉm cười:

- Kẻ nào có sáu ngón tay, kẻ đó thường hành nghề đạo chích.

Lão nhìn lại Đổng Tiểu:

- Tiểu tử, ngươi nên xem lại dấu giày của Lục chỉ thần thủ Quãng Ngụ đó.

Đổng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Nếu ngân phiếu của tiểu sinh mà bị Quãng thúc thúc trộm thì tiểu sinh rất hân hạnh à.

Chàng nhìn sang Lục chỉ thần thủ Quãng Ngụ:

- Còn đây là vị nô nhân Xảo tà Giang Hào, mà Minh chủ cho là Vạn Kiến Sư Giang Hào ẩn tích mai danh.

Chàng ôm quyền nói:

- Tiểu sinh mạn phép hỏi tiên sinh, người là Xảo tà Giang Hào hay Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vẫn ngồi một chỗ, lão Quãng nhìn Đồng Tiếu:

- Cổng tử, lão là Xảo tà Giang Hào, chứ nào phải là Vạn Kiến Sư nào đâu.

Lục chỉ thần châu nhìn Chung Hảo Kiệt, ôn nhu nói:

- Nói như thế nhưng lão phu rất sẵn lòng không dám cãi lại nếu Minh chủ Chung Hảo Kiệt cho lão là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đồng Tiếu chau mày, chàng lắc đầu:

- Tiểu sinh không tin, Vạn Kiến Sư Giang Hào đã bị chết tại Tử Địa U Minh, sao còn có Vạn Kiến Sư thứ hai nữa.

Chàng ve cằm nướng mày nói:

- Bộ tiên sinh thích cái danh Vạn Kiến Sư Giang Hào lắm à?

- Lão phu đâu dám cho mình là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Ai cũng có tên có tánh, lão hủ nào dám lại lục danh của người khác gán cho mình.

Đồng Tiếu nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Tôn giá nghe rồi chứ.

Đồng Tiếu nhìn Phương Vũ:

- Phương Vũ, ta nhờ Giang Hào tiên sinh báo với nàng bày đại tiệc để hoan hỷ tiếp đãi Chung Hảo Kiệt minh chủ, sao không thấy cái gì vậy?

- Phương Vũ đã đặt tiểu nhị rồi à.

- Mau bảo tiểu nhị dọn lên đi.

Đồng Tiếu vừa nói vừa nhìn lại Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh:

- Nhanh tiện có Triệu cô cô ở đây, tiểu sinh phiền cô cô nhắc tiểu nhị. Có lẽ gã tiểu nhị đó đã quên khi thấy Minh chủ, cô cô và Dương huynh đây bất ngờ đến. Phàm tiểu nhân mà thấy đại nhân thì chẳng còn nhớ gì cả.

Hảo Kiệt nhìn lại Triệu Vị Thanh:

- Đồng công tử đã nhờ nàng, hãy giúp cho y đi.

Ngọc diện hồ ly nhìn Đồng Tiếu. Chàng giả lả cười nói:

- Minh chủ đã lệnh, cô cô còn đứng đó. Cái phần của cô cô là phải hầu hạ người khác mà.

Ngọc diện hồ ly trở ra khỏi thư phòng.

Đồng Tiếu nói:

- Minh chủ hẳn đã hóa giải được sự tò mò rồi phải không?

Chung Hảo Kiệt nhìn Quãng Ngụ một lúc rồi nói:

- Nếu như bốn nhân gọi Xảo tà lão quỷ là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Lão có đồng ý với bốn nhân không?

Lão Quãng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Chung Hảo Kiệt rồi từ từ cúi mặt nhìn xuống.

Thái độ của Lục chỉ thân thâu Quãng Ngục chẳng biết tác động thế nào đến Chung Hảo Kiệt mà lão bất giác ngửa mặt cười khanh khách. Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa cười với Đồng Tiếu:

- Đồng tiểu tử, người thông minh lắm, nhưng vì quá thông minh, người đã đi sai một nước cờ.

Câu nói này khiến cho Đồng Tiếu giật thót bụng. Chàng ngỡ đâu Chung Hảo Kiệt đã phát hiện ra sự trao đổi giữa Quãng Ngục và Vạn Kiến Sư Giang Hào mà mở to mắt nhìn lão.

Đồng Tiếu ngập ngừng hỏi:

- Tiểu sinh có đánh cờ với Minh chủ đâu mà Minh chủ nói tiểu sinh đi sai một nước cờ. Minh chủ thích đánh cờ lắm à. Tiểu sinh không phải là kỳ phùng địch thủ ngang tài ngang sức với Minh chủ đâu.

Chung Hảo Kiệt tùm tùm cười rồi nói:

- Bốn nhân không nói người đánh sai một nước cờ mà người đã không qua được mắt của bốn nhân.

Đôi chân mày Đồng Tiếu nhíu lại. Chàng nhủ thầm:

- "Lão quỷ này có ý gì mà nói lập lờ, lập lững. Lão muốn làm mình phân tán, hay bán loạn. Thế thì lão lắm rồi."

Đồng Tiếu nhìn lại Chung Hảo Kiệt, ve cằm.

Chàng lẩm nhẩm nói như cố cho Chung Hảo Kiệt phải nghe từng lời nói của mình:

- Qua mắt Minh chủ... Qua mắt Minh chủ là cái con khỉ gì. Minh chủ đâu có đui mà qua mắt Minh chủ.

Chàng nhìn sững vào Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ bảo tiểu sinh qua mắt Minh chủ. Bộ nhãn lực của Minh chủ suy kém rồi à? Tiểu sinh đâu có thấy thị lực của Minh chủ kém cõi đâu. Ngược lại còn sáng quắc, toát ra cái thần mà tiểu sinh phải sợ đó. Chàng chắc lưỡi:

- Mà cũng có thể lắm. Phàm người cao niên thì mắt mờ. Dù võ công cao thâm đến đâu cũng mờ mắt. Ai cũng vậy thôi, cho dù thị lực của minh chủ có kém thì tiểu sinh cũng không dám qua mắt minh chủ.

Hảo Kiệt cau mày:

- Tiểu tử, người đừng nói vờ, giả lả nữa. Bốn nhân biết người đang muốn gì.

- Tiểu sinh muốn nghe minh chủ nói.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng:

- Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Sai.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt:

- Thế người muốn gì nào.

- Thế Minh chủ nói xem, tiểu sinh cần gì ở Giang Hào mà muốn lão chứ. Huống chi tiểu sinh đã từng gặp Giang Hào. Thậm chí còn cho lão một dao để giải cứu Dương huynh đây. Cái tiểu sinh cần không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Chàng mỉm cười.

Hảo Kiệt nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Vậy người cần gì?

- Lời hứa của Minh chủ.

- Bốn nhân không quên lời nói của mình. Nhưng có một điều bốn nhân muốn nói với người.

- Tiểu sinh nghe đây.

- Bốn nhân mời Xảo tà Giang Hào nô nhân về tổng đàn võ lâm để tiếp như một thượng khách. Tiểu tử có thú thì tháp tùng với lão Xảo tà.

Đồng Tiểu cau mày suy nghĩ rồi nhìn Chung Hảo Kiệt nói:

- Sao Minh chủ chỉ mời Xảo tà tiên sinh mà không mời tất cả mọi người.

- Vì lão là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa nhìn lại Quãng Ngụ:

- Lão có đồng ý theo bốn nhân về làm thượng khách ở võ lâm tiếng đàn.

Lão Quãng nhìn lên rồi từ từ cúi mặt xuống mới buông tiếng thở dài như thể chấp nhận định số của mình. Lão miễn cưỡng nói:

- Nô nhân không dám trái lời Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nhìn lại Dương Thiệu An:

- Dương Thiệu Ân, hãy ở lại đây bồi tiếp Đồng tiểu tử, còn ta sẽ đích thân đưa Vạn Kiến Sư Giang Hào về tổng đàn võ lâm để bồi tiếp y.

Đồng Tiểu nhìn Quãng Ngụ:

- Hê... Tiên sinh có thật là Vạn Kiến Sư không vậy?

Lục chỉ thần thâm im lặng.

Chính lúc đó Đồng Tiểu phát hiện ra Vạn Kiến Sư Giang Hào nắm hai bàn tay mình lại. Chàng giật thót ruột, cắn răng vào môi dưới với vẻ hồi hộp, vì sợ Giang Hào sẽ tự bộc bạch thân phận mình.

Đúng như Đồng Tiểu dự đoán, Vạn Kiến Sư Giang Hào đứng lên toan mở miệng thì Đồng Tiểu cướp lời lão:

- Quãng thúc thúc, thì ra thúc thúc biết Vạn Kiến Sư Giang Hào nhưng lại giấu Đồng Tiểu.

Chàng lắc đầu:

- Thúc thúc tệ quá. Vậy mà trước đây Đồng Tiểu mất hết hai hạt đậu minh châu cho thúc thúc.

Chàng đổi giọng gằn gằn:

- Phương Vũ, nàng đập cho lão thúc thúc ôn dịch này một trận coi.

Phương Vũ hơi ngỡ ngác với lời nói của Đồng Tiểu, nhưng chàng đã trừng mắt nhìn nàng.

Ánh mắt của Đồng Tiểu như một mệnh lệnh, buột Phương Vũ hành động. Nàng đá vào chân Giang Hào, đồng thời chụp lấy tay lão. Bằng một thế công cực kỳ uyển chuyển, nàng vật lộn ngã dài xuống sàn gạch.

Đồng Tiểu nhìn lại lão Quãng:

- Tiên sinh, có thật tiên sinh là Vạn Kiến Sư Giang Hào?

Lão Quãng gật đầu:

- Chính lão hủ.

Đồng Tiểu nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ, phải giữ lấy lời hứa. Tiểu sinh sẽ đến tìm minh chủ và Giang tiên sinh.

Lão buông tiếng thở dài:

- Đồng công tử không cần tìm lão hủ.

Nói rồi lão Quãng cúi mặt lầm lũi đi ra cửa phòng.

Đồng Tiểu gọi theo:

- Vạn Kiến Sư tiên sinh.

Lão Quãng không dừng bước mà vẫn tiếp tục bỏ đi.

Đồng Tiểu nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ...

Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Vạn Kiến Sư tự biết số phận của mình như thế nào. Số phận của lão sẽ được định đoạt sau ba ngày. Bốn nhân hy vọng đến lúc đó tiểu tử sẽ có mặt. Những ngày sắp tới lão sẽ nhớ tiểu tử lắm đó.

- Tiểu sinh sẽ đến tổng đàn võ lâm làm thượng khách chung với Vạn Kiến Sư tiên sinh.

- Bốn nhân chờ tiểu tử.

Hảo Kiệt nói dứt câu, chấp tay sau lưng đi ra cửa. Đến cửa, lão dừng lại nói:

- Đồng tiểu tử, người chỉ có ba ngày thôi.

- Tiểu sinh không bao giờ quên lời giao ước đó.

Hảo Kiệt bỏ đi rồi, Đồng Tiểu mới từ từ thở ra. Chàng nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh muốn ở lại uống rượu với đệ à?

Thiệu Ân nhìn chàng:

- Ta ở lại để trả người món nợ cũ.

-- o O o --

Hồi 32

Bóng Tình Sắc Hận

Hồng được một tuần rượu, Thiệu Ân mới nhìn Đồng Tiếu, từ tốn nói:
- Ta muốn người chứng kiến bất ngờ.

Đồng Tiếu còn chưa hiểu ý của Thiệu Ân, thì gã vươn trảo thộp tới lấy hữu thủ của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đồng Tiếu giật mình:
- Huynh.

Mọi người còn đang bàng hoàng trước hành động của Thiệu Ân thì gã bất ngờ lia ngang tả thủ ngay trên bàn tay của Giang Hào. Tất cả mọi chuyện diễn ra cực nhanh, nhanh đến độ Đồng Tiếu không hề có chút phát hiện được Thiệu Ân đã sử dụng binh khí gì, và cũng chẳng hề có chút phản xạ gì ngay cả Vạn Kiến Sư Giang Hào, lẫn Phương Vũ cũng hoàn toàn thụ động ngồi thừ ra.

Ngón tay thừa của Vạn Kiến Sư đứt lia, rơi xuống mặt bàn, nhưng lại chẳng co giọt máu nào rỏ ra. Thiệu Ân buông hữu thủ của Vạn Kiến Sư, thản nhiên nhặt lấy ngón tay giả, mỉm cười, đấy đúng là một nụ cười hòa hoãn, một nụ cười của Dương Thiệu Ân, một nụ cười cầu tình mà bất cứ nữ nhân nào tiếp nhận hẳn đều tơ tưởng, mơ mộng sẽ có được nụ cười đó mãi mãi thuộc về mình.

Cầm lấy ngón tay giả của Vạn Kiến Sư Giang Hào, Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu:

- Người nói cái này là gì?

Đồng Tiếu ngồi thừ ra. Chàng im lặng, chỉ lấy mắt nhìn Thiệu Ân.

Băng Phương Vũ đứng lên, mắt nàng nhìn thẳng vào Dương Thiệu Ân.

Đặt tay phải vào vùng chấn tâm, nàng nhu hòa nói:

- Phương Vũ muốn thỉnh cầu chiêu thức của Dương công tử.

Dời mắt qua Băng Phương Vũ, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Ta đã hiểu ý của nàng. Hẳn nàng không muốn Đồng thiếu gia của mình hao hơi tổn sức, nhưng cuối cùng vẫn phải giao nộp Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Nhìn lại Đồng Tiếu:

- Người có muốn ta giao thủ với Băng Phương Vũ không?

Đồng Tiếu như thể bước ra khỏi giấc mơ hoang tưởng. Với những ác mộng khiến chàng bàng hoàng. Vừa thắm mồ hôi trán chàng vừa miễn cưỡng nói:

- Chúng ta vẫn là người nhà của nhau chứ?

Chàng bưng chén rượu gượng cười nói:

- Nếu huynh còn coi Đồng Tiếu này là người nhà, hãy uống với đệ chén rượu này.

Thiệu Ân bưng chén rượu của mình từ tốn nói:

- Mời.

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén rượu xuống bàn, Đồng Tiếu từ từ thở ra:

- Huynh sẽ làm gì khi phát hiện sự tráo trở của đệ?

- Theo ý người ta phải làm gì?

Quệt mũi như thể đã trở thành thói quen, Đồng Tiếu nói:

- Đệ biết Dương huynh sẽ không làm khó đệ. Nếu như huynh muốn làm khó thì đã bộc bạch sự phát hiện của mình cho Minh chủ biết rồi. Nhưng huynh vẫn không bộc bạch. Chứng tỏ huynh có ý khác.

Chàng ve cằm:

- Đệ đoán thử ý của Dương huynh nhé.

- Người đoán xem.

- Tại Tử Địa U Minh, Dương huynh đã có thể mất mạng vào tay đệ, nhưng đệ không giết huynh mà lại lấy mạng lão già giả dạng Giang Hào tiên sinh. Nên bây giờ huynh muốn đáp lại đệ bằng đặc ân này.

- Người nói đúng.

Chàng ôm quyền:

- Đệ chỉ còn biết ôm quyền đa tạ Dương huynh.

- Ta và người xem như chẳng ai nợ ai, người không cần phải đa tạ ta.

Thiệu Ân từ từ đứng lên. Đồng Tiếu, Phương Vũ, lẫn Giang Hào đều dồn mắt nhìn vào y. Đồng Tiếu hồi hộp nghĩ thầm:

- "Gã có thể đổi ý bất cứ lúc nào."

Thiệu Ân chấp tay sau lưng, ôn nhu hỏi:

- Ta có mấy điều muốn hỏi người.

- Đệ rất sẵn lòng trả lời những câu hỏi của huynh:

- Tại sao người không lấy mạng ta ở Tử Địa U Minh, khi trong người vẫn mang nặng mối hiềm khích với ta.

Bưng chén rượu uống cạn, Đồng Tiếu mới từ từ đứng lên. Nhìn Thiệu Ân, chàng từ tốn nói:

- Đệ cùng với Dương huynh đi tìm thanh kiếm Vô Minh. Đệ nhận lời Minh chủ đi tìm thanh kiếm ở trong tay Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nhưng tất cả mọi sự tình diễn ra trong suốt thời gian đó, từ cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên, đến Mục Nhân Sử Khiển, và sau đó là cuộc giáp mặt với lão nhân trong Tử Địa U Minh, tạo cho đệ một thứ linh cảm rất lạ kỳ.

- Linh cảm gì?

- Người nào đó muốn đệ giết Dương huynh.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Người có linh cảm đó.

Đồng Tiếu gật đầu:

- Chính vì linh cảm đó mà đệ có cơ hội rồi cũng không xuống tay lấy mạng Dương huynh để trả thù cho Đồng thúc phụ.

Chàng ve cằm, nói tiếp:

- Đệ có một cố tật, cái gì người ta muốn thì đệ làm trái lại.

Thiệu Ân bất giác buông tiếng thở dài:

- Ta sẽ nghiệm lại cái linh cảm của ngươi.

Nói dứt câu Thiệu Ân quay bước ra cửa. Đồng Tiểu gọi giật lại:

- Dương huynh.

Y dừng bước, Đồng Tiểu hỏi:

- Sao huynh biết kế tráo người của đệ.

Không nhìn lại Đồng Tiểu, Thiệu Ân nói:

- Ta đã ở bên ngươi một thời gian khá lâu để hiểu con người của ngươi.

- Không ngờ huynh cũng là một người thông minh.

- Đủ có thể đi cùng với ngươi trong quãng thời gian còn lại.

Nói rồi Thiệu Ân bước thẳng ra cửa mà không ngoái đầu nhìn lại. Rời biệt phòng của Đồng Tiểu, Thiệu Ân đem theo những nghi vấn về những gì Đồng Tiểu đã nói với y. Y cảm nhận có cái gì đó nặng trĩu trong lòng mình. Một cảm giác buồn nôn và chán ngán. Y linh cảm đang có một sự thay đổi rất lớn, sự thay đổi mà thấp thoáng có bóng dáng tử thần. Linh cảm đó càng lúc càng hiện rõ trong tâm tưởng của Thiệu Ân.

Bước vào gian đại đường chính sảnh của tổng đàn võ lâm, Thiệu Ân gặp ngay Chung Hảo Kiệt đứng chấp tay sau lưng, có vẻ như đang chờ y quay về.

Thiệu Ân bước đến ôm quyền xá:

- Nghĩa phụ.

Nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt lạnh lùng, Chung Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Đồng Tiểu đã nói gì với con?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Y chẳng nói gì cả.

Lão vuốt râu khẽ gật đầu:

- Thế cũng được, Thiệu Ân, tạm thời nghĩa phụ gác chuyện gã Đồng tiểu tử đó qua một bên. Ta chờ con ở đây để muốn nói với con một việc hệ trọng hơn chuyện của gã Đồng tiểu tử kia.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ, đó là chuyện gì?

Buông tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ phát hiện ra có một số người trong giới Bạch đạo muốn chiếm quyền mình chủ. Những người này liên kết với bọn Hắc đạo nô nhân vừa được phóng thích để chống lại nghĩa phụ.

Lão bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài:

- Muốn dập lửa thì phải dập nó ngay từ lúc còn nhen nhúm, không để có cháy rồi mới dập.

Nhìn lại Thiệu Ân, Chung Hảo Kiệt nói tiếp:

- Con hiểu ý ta chứ?

- Con hiểu.

Bước lại trước mặt Thiệu Ân, Chung Hảo Kiệt nhìn y, ôn nhu nói:

- Sự nghiệp võ lâm là sự nghiệp của con. Một ngày nào đó khi ta gác kiếm qui ẩn khỏi giới võ lâm, không màng đến những chuyện thị phi, thì người kế nghiệp của nghĩa phụ chẳng ai khác mà chính là Dương Thiệu Ân. Con sẽ thay nghĩa phụ chặn dất giới võ lâm. Một sứ mệnh chẳng dễ dàng chút nào. Để làm được sứ mệnh đó thì ngay bây giờ con phải biết dập tắt ngọn lửa còn nhen nhúm kia.

Thiệu Ân nhìn vào mắt Chung Hảo Kiệt, ôn nhu nói:

- Những người đó là ai? Nghĩa phụ có thể cho con biết không?

- Hiện giờ nghĩa phụ chưa có chứng tích gì để khẳng định những kẻ phản bội. Nhưng có một chỗ khởi đầu mà con phải bắt đầu mọi việc từ đó.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ hãy cho con biết.

- Con hãy bắt đầu từ Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn là người thân tín với nghĩa phụ. Y có thể phản bội nghĩa phụ được sao?

Điểm một nụ cười đầy ẩn ý, Chung Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra. Nghĩa phụ không sợ đối thủ đứng trước mặt mình, nhưng lại sợ kẻ thân tín đứng bên cạnh mình. Con hiểu ý của ta chứ?

- Con hiểu.

Chung Hảo Kiệt gật đầu. Lão đặt tay lên vai chàng. Sự thân thiện của Chung Hảo Kiệt không tạo cho Thiệu Ân cảm giác được ưu ái mà ngược lại y cảm nhận có cái gì đó bất ổn ngay trong hành động của nghĩa phụ mình.

Hảo Kiệt giả lả nói:

- Triệu Vị Thanh luôn để tâm đến con. Con đối với Triệu Vị Thanh cô nương như thế nào?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Một sự gượng ép, con không để tâm đến cô ta.

Điểm một nụ cười mỉm, Hảo Kiệt nói:

- Tùy con vậy, nghĩa phụ không muốn chen vào những chuyện riêng tư của con. Nhưng cho dù con không thích Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh thì cũng đừng quá lạnh lùng với cô ta.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Cho dù Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh có được nghĩa phụ cải đổi cuộc đời trở thành người của giới Bạch đạo thì trong mắt Thiệu Ân, cô ấy vẫn là người của Hắc đạo. Con không thể xóa được ranh giới Bạch đạo và Hắc đạo trong tâm tưởng mình.

- Vì hận thù?

Y gật đầu:

- Con luôn nghĩ đến huyết thù của mẫu thân. Nếu có thể được, con sẽ bắt tất cả bọn hắc đạo phải quay lại kiếp nô nhân của mình.

Hảo Kiệt mỉm cười:

- Một nam tử hán đại trượng phu như con phải có ý chí sắt đá.

Lão võ tay lên vai Thiệu Ân:

- Nghĩa phụ đã không chọn lầm con.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ nghĩa phụ đã khen ngợi. Con sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng.

Hảo Kiệt vuốt râu, gật đầu:

- Phải biết mình đang đứng ở đâu và phải làm gì mới có thể làm tròn sứ mạng của người chẵn dất võ lâm.

Lão võ vai Thiệu Ân một lần nữa, rồi ôn nhu nói:

- Ngọc diện hồ ly mặc dù khởi thân từ giới Hắc đạo, nhưng giờ đã là người của Bạch đạo. Cô ta sẽ giúp con nhiều trong những ngày sắp tới. Con đừng quá lạnh nhạt với Ngọc diện hồ ly. Hãy đến với cô ta. Hãy cho cô ta chút tình.

Lão mỉm cười:

- Đừng để cho chữ tình của nữ nhân biến thành sự cuồng loạn. Điều đó xảy ra chỉ khiến con bất lợi mà thôi.

- Con sẽ làm theo những gì nghĩa phụ nói.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, mỉm cười:

- Con có thể đi được rồi.

*

* * *

Thiệu Ân vừa bước vào biệt lều của Triệu Vị Thanh, nàng vội vã bước ra đón. Vẻ hớn hởi, vui tươi hiện rõ trên chân diện nàng. Triệu Vị Thanh nói:

- Thiếp không ngờ chàng đến đây.

Nhìn Triệu Vị Thanh, nụ cười mỉm gợi tình hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Nụ cười của y như nuốt chửng lấy ánh mắt say đắm của Ngọc diện hồ ly. Có lẽ trong ánh mắt nàng lúc này thì chỉ có một người duy nhất là nam nhân còn hiện hữu trên cõi đời này, đó chính là Dương Thiệu Ân. Sự xuất hiện của Thiệu Ân chẳng khác nào như một cơn mưa rào

trút xuống sự khô cạn trong tâm thức của Ngọc diện hồ ly. Chỉ cần thấy Dương Thiệu Ân thôi, nàng đã mãn nguyện rồi, đã cảm thấy một sức sống tuông chảy trong nội thể của mình.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Nàng có chờ ta không?

Không một chút e dè, nàng gật đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp không những chờ mà còn mong mỗi chàng.

Thiệu Ân bước đến ngồi xuống chiếc đôn, Vị Thanh đon đả nói:

- Để thiếp hầu rượu cho chàng.

Thiệu Ân nhìn nàng mỉm cười gật đầu:

- Được.

Vị Thanh chuốt rượu ra chén, trình trọng đặt vào tay Thiệu Ân. Y bưng chén rượu với vẻ thản nhiên, nếu không muốn nói là thờ ơ với vẻ đon đả của nàng.

Thiệu Ân nhìn Ngọc diện hồ ly ôn nhu nói:

- Nàng đoán ra vì sao ta đến với nàng không?

Vị Thanh miễn cưỡng lắc đầu:

- Thiếp không biết mục đích của chàng.

Thiệu Ân đứng lên, đứng trước mặt Vị Thanh:

- Nghĩa phụ không muốn ta thờ ơ với nàng, bởi vì người biết nàng có tình sâu nặng với ta.

Đôi lưỡng quyền Vị Thanh e lệ ửng hồng. Nàng lí nhí nói:

- Lúc nào thiếp cũng nghĩ đến Dương Thiệu Ân.

Dương Thiệu Ân nhún vai nói:

- Ngoài ta ra nàng không nghĩ đến một người nào sao?

- Không, chỉ một mình Dương Thiệu Ân thôi. Thiếp sẽ làm tất cả chỉ vì muốn có chàng.

Thiệu Ân dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt chén xuống, rồi đặt bàn tay lên vai Ngọc diện hồ ly.

Nàng ngẩng mặt nhìn y với vẻ chờ đợi.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Có một trong số người trong giới Bạch đạo muốn chống lại nghĩa phụ. Nàng sẽ giúp ta tìm những người đó chứ.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh gật đầu:

- Thiếp sẽ làm bất cứ điều gì chàng muốn.

- Sự yêu cầu của ta đặt ra quá lớn. Có thể nàng phải hy sinh cả bản thân.

- Nếu được chết vì chàng, thiếp cũng rất sẵn lòng. Thiếp không một chút hối tiếc hoặc từ nan.

Thiệu Ân lắc đầu. Y lột bỏ ngoại y của Vị Thanh như người ta lột bỏ vỏ một quả chuối. Thả chiếc ngoại y của nàng xuống sàn gạch, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ta đâu muốn nàng phí hoài mạng sống của mình.

- Cho dù phải chết thì thiếp cũng sẵn lòng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Nàng không chết mà ngược lại có đặng những thứ mà người khác ham muốn, nhất là nữ nhân.

Vừa nói Thiệu Ân vừa cởi nốt dây lụa thắt lưng của Triệu Vị Thanh.

Y nói:

- Ta muốn biết người kẻ có ý chống lại nghĩa phụ qua trang chủ Thục Tùng Nhẫn. Nàng biết cách phải làm gì để lấy danh sách của những người có ý kháng lại nghĩa phụ. Kể cả chứng cứ.

Vị Thanh gật đầu:

- Thiếp sẽ làm được.

Thiệu Ân mỉm cười, cởi nốt tất cả những gì còn lại trên người nàng. Nàng chẳng khác nào một con tằm bị Thiệu Ân bắt chui ra khỏi vỏ kén để phơi tẩm thân trước mặt gã.

Y bế nàng lên khỏi sàn gạch đưa đến tràng kỷ.

Chẳng cần phải nói, hay biểu lộ sự then thùng e dè, mà đúng ra là nổi trông ngóng chờ đợi bấy lâu nay, Vị Thanh vòng tay bá cổ Thiệu Ân trong khi vẫn cứ chăm chăm nhìn vào khuôn mặt khôi ngô tuấn tú với những đường nét mà ngay cả trong giấc ngủ nàng cũng nằm mơ thấy nó.

Thiệu Ân đặt nàng xuống tràng kỷ thì Vị Thanh kéo y xuống. Môi nàng vĩa đi tìm môi của gã với tất cả sự rạo rức, dồn dã, âm ỉ mà nàng đã chờ, đã đợi bao ngày nay. Lần trước Thiệu Ân chấp nhận sự giao tình với nàng bằng tất cả sự e dè, lẩn lnh lụng và thụ động, nhưng lần này y khác hẳn. Y chủ động đi tìm khoái cảm trên thể pháp của Vị Thanh. Chính sự chủ động đó tạo cho nàng một cảm giác say tình cuồng nhiệt. Cảm giác cuồng nhiệt say tình biểu lộ hẳn ra ngoài bằng tất cả cảm xúc như ôm, ghệt, ngấu ngiến, và sau cùng là những tiếng rên rĩ đầy chất khoái lạc ngọt ngào.

Vị Thanh ôm ghì lấy hẳn, xiết chặt vào mình trong khi đôi tuyết lê căng phồng những tưởng muốn vỡ tung ra khỏi dòng sinh lực cuộn trào chảy trong nó.

Nàng là người đi khi sự bùng nổ kéo đến để rồi lịm dần vào miền hoang lạc mà nàng cố bầu vịu, giữ lại nó cả trong giấc ngủ của mình. Chẳng còn những tiếng rên, chẳng còn cái gì tồn đọng trong nàng ngoại trừ những cảm xúc ngọt ngào mà Thiệu Ân mang đến, để nàng không ngừng tuôn ra những câu nói tình tứ với tất cả sự tôn thờ chữ tình:

- Thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng nhiều lắm.

Nàng vừa nói vừa bầu mười ngón tay vào lưng Thiệu Ân, ghệt y chặt hơn vào người mình. Trạng thái của Ngọc diện hồ ly cứ như sợ Thiệu Ân sẽ tan mất vào không khí khi y nằm gọn trong vòng tay khát khao của mình. Nàng muốn có y mãi mãi trong vòng tay của nàng. Có như thế thì Thiệu Ân mới vĩnh viễn thuộc về nàng. Mà nàng thì không lúc nào là không hồi hộp khi nghĩ đến một ngày nào đó nàng mất y.

Nữ nhân ai mà không ích kỷ, nhất là đối với chữ tình. Cho dù Triệu Vị Thanh có là một dâm nữ, nhưng với chữ tình, nhất là những mối tình do nàng thêu dệt ra thì nàng càng ích kỷ hơn những người khác. Nàng chỉ muốn nó thuộc về mình, về mỗi một mình nàng mà thôi.

Thiệu Ân nhỏ nẻ nói vào tai nàng:

- Nàng còn nhớ những gì ta nói chứ.

Nàng gật đầu như một đứa trẻ ngớ ngẩn rồi lại nhắm mắt tiếp tục hưởng thụ những gì đang có trong tầm tay mình. Nàng không muốn mất cảm giác hoang lạc đang có.

-- o O o --

Hồi 33

Mầm Móng Võ Lâm

Dứng chấp tay sau lưng, trong đầu Thiệu Ân là một mớ hỗn độn hư ảo, không thể nào phân biệt được. Cuối cùng còn đọng lại một câu hỏi: "Ai đứng sau những vụ sắp đặt để Đổng Thiếu có cơ hội lấy mạng y. Điều đó có ý nghĩa gì? Phải chăng những kẻ muốn chiếm quyền võ lâm của Minh chủ, muốn giết y để chặt đi cánh tay phải của Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt."

Thiệu Ân lắc đầu xua ý tưởng đó ra khỏi đầu mình.

Thục Tùng Nhẫn bước vào. Lão đóng cửa biệt phòng nhìn Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Dương thiếu hiệp chờ lão hử?
- Phải, tại hạ đang chờ trang chủ.

Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân e dè. Nhận ra ánh mắt đó, Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Trang chủ thích món quà cống nạp của tại hạ chứ?

Vẻ mặt Phi Yến Thiên Trang chủ hơi ngượng ngùng rồi nói:

- Món quà của Dương thiếu hiệp khiến bổn trang chủ bất ngờ. Nếu không muốn nói là ngạc nhiên nữa.

Nụ cười cầu tình lại hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y chỉ chiếc ghế có vành tựa:

- Mời trang chủ.

Hai người ngồi đối diện với nhau. Tự tay Thiệu Ân bưng vò rượu chuốc ra chén. Y trang trọng nói:

- Tại hạ kính trang chủ.
- Chén rượu này lão phu không bao giờ quên, vì nó là chén rượu của Dương thiếu hiệp.
- Trang chủ khách sáo rồi. Rượu nào cũng là rượu, chỉ rượu ngon hay rượu dở thôi. Nếu rượu không ngon tại hạ mời trang chủ thì đó có phải vẫn là rượu không?
- Nhưng lão phu biết, rượu mời của thiếu hiệp là rượu ngon.

Đôi chân mày của Thiệu Ân nhướng lên:

- Sao trang chủ biết rượu của tại hạ là rượu ngon.
- Thiếu hiệp đã cho một món quà khiến lão phu ngạc nhiên, tất rượu cũng làm cho lão phu phải ngạc nhiên.
- Vậy tại hạ xin được mời trang chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén rượu xuống bàn, Thục Tùng Nhẫn phấn khích nói:

- Đúng là hảo tử. Nếu lão phu này đoán không lầm thì rượu này chính là "Thiên bôi nhứt điểm tử".

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ phải bái phục kiến văn của trang chủ. Sao trang chủ đoán ra đây là vò Thiên bôi nhứt điểm tửu.

- Tất cả những hảo tửu có trên thế gian này khi uống vào trôi tụt xuống cổ, tạo ra cảm giác nóng lan tỏa khắp kinh mạch, nhưng Thiên lôi nhứt điểm tửu có chỗ đặc dị hơn những thứ rượu tầm thường. Khi lão phu uống rượu, rượu trôi xuống cổ, nhưng trên đầu lưỡi vẫn cảm nhận được hơi nóng của rượu, vị chua của rượu và cả mùi thơm của rượu nữa. Vò rượu này chỉ có một vò duy nhất. Vò rượu đó của...

Thục Tùng Nhẫn bở lửng câu nói giữa chừng như thể không dám thốt ra.

Thiệu Ân tiếp lời lão:

- Thiên bôi nhứt điểm tửu chỉ có một vò duy nhất. Vò rượu đó lại thuộc về Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của tại hạ. Trang chủ không dám nói ra suy nghĩ của mình, đúng vậy không? Ở đây chỉ có tại hạ và trang chủ. Trang chủ đừng ngại. Với lại vò rượu này, nghĩa phụ đã tặng cho tại hạ. Nghĩa phụ ban cho tại hạ trước khi tại hạ bước vào một sứ mạng của người giao phó.

Thiệu Ân đứng lên:

- Thục trang chủ hẳn thích Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh chứ?

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu, với bộ mặt sượng sượng nhìn Thiệu Ân:

- Nàng ta đúng là một mỹ nữ và biết cách chịu đựng lão phu. Khi Ngọc diện hồ ly đến gặp lão phu, đúng là lão phu cũng không ngờ. Nàng ta đã tự nguyện.

Thiệu Ân cướp lời lão:

- Mỹ nữ tự nguyện trao thân, trang chủ không từ chối.

Lão vuốt râu nhìn Thiệu Ân, ôn nhu nói:

- Lão phu là con người bằng xương bằng thịt. Lão phu đâu thể từ chối được. Nếu như lão phu bằng đá thì may ra. Lão phu chỉ nói may ra thôi, chứ tượng đá gặp tình huống như lão cũng không thể ngồi yên được.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Tại hạ rất thích nghe những lời thẳng thắn đó. Tại hạ chỉ sợ Thục trang chủ thất vọng, sợ Triệu Vị Thanh không tạo được hứng thú nơi người.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền nói:

- Hây... lão phu đã mất nương tử từ lâu, ngay khi Thục Á Di còn nhỏ. Mặc dù lão phu cũng từng đến kỹ lâu nhưng thú thật chưa bao giờ được những khoảng khắc kỳ tuyệt như ở gần Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh cô nương.

Thiệu Ân phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Tại hạ biết trang chủ phòng không gối chiếu đã lâu nên mới cố gắng nạp mỹ nhân cho trang chủ.

- Lão phu đành phải mang ân của thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhướng mày lắc đầu:

- Trang chủ dừng nói vậy. Tại hạ đâu muốn trang chủ mang ân mình đâu, mà là có ý muốn hòa hợp giữa chúng ta.

Thiệu Ân quay lại ngồi xuống đối diện với Thục Tùng Nhẫn.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Chàng nhận ra trong ánh mắt của Phi Yến Thiên trang chủ có cái gì đó dè chừng khi phải đối mặt với mình.

Nụ cười mỉm lại hiện trên hai cánh môi gợi tình của Thiệu Ân. Như thể tiếp nhận nụ cười tình đó, Thục Tùng Nhẫn không kềm chế được mà miễn cưỡng hỏi:

- Hẳn thiếu hiệp có ý gì đó, mà... trao cho lão phu mỹ nữ lẫn hảo tửu.

Thiệu Ân gật đầu:

- Vâng, trang chủ đã đoán ra ý của tại hạ.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền:

- Thiếu hiệp cần gì ở bốn trang chủ.

Chuốt rượu ra chén, Thiệu Ân vừa rót vừa từ tốn nói:

- Hẳn Thục trang chủ biết chưởng môn phái Tung sơn Tạ Kiểng, Bang chủ Cái Bang Khuê Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng, và phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện đại sư. Và còn rất nhiều anh hùng hào kiệt của giới võ lâm Bạch đạo nữa, như Trung Nguyên thần kiếm đại hiệp Hầu Linh Cương.

Chẳng biết câu nói này của Thiệu Ân tác động thế nào đến Thục Tùng Nhẫn, mà mặt lão bất giác sa sầm. Lão nhìn chàng miễn cưỡng nói:

- Tất cả những người thiếu hiệp vừa nhắc đến đều là những cao nhân kỳ hiệp của giới Bạch đạo. Những người mà Minh chủ rất kính trọng. Nếu không muốn nói là ngưỡng mộ nữa là khác.

- Họ đều là cao nhân tất nghĩa phụ phải ngưỡng mộ.

Bưng chén rượu Thiệu Ân nói tiếp:

- Tại hạ mời trang chủ.

Bưng chén rượu, Tùng Nhẫn nói:

- Thiếu hiệp có ý gì khi nhắc đến tên những người đó.

Xoay chén rượu đúng một vòng trong lòng bàn tay, Thiệu Ân mới đặt xuống bàn. Y hơi chồm về trước một chút:

- Tại hạ có cảm nhận Thục trang chủ đang lo lắng.

Thục Tùng Nhẫn im lặng.

Thiệu Ân nhìn quanh rồi quay lại nói với Phi Yến Thiên trang chủ:

- Ở đây chỉ có trang chủ và tại hạ, không có đệ tam nhân, trang chủ không cần phải lo lắng như vậy.

- Lão phu không có gì lo lắng, nhưng lại hồi hộp đối với những gì thiếu hiệp sắp nói ra với lão phu.

Hai cánh môi Thiệu Ân nhếch lên một nụ cười giả lả. Nụ cười kia đập vào mắt lão họ Thục, không làm cho lão phẫn khích mà trái lại càng lộ vẻ hồi hộp lo âu hơn.

Y nhìn thẳng vào mắt Tùng Nhẫn:

- Trang chủ đã biết tại hạ sắp nói ra điều gì à? Tại sao lại hồi hộp?

Răng trên của Thục Tùng Nhẫn bặm vào môi dưới. Lão suy nghĩ rất căng thẳng, rồi ôn nhu nói:

- Lão phu nghĩ điều thiếu hiệp sắp nói ra có liên quan đến lão phu.

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng! Không chỉ liên quan thôi mà trang chủ còn là người trong cuộc.

- Thiếu hiệp có thể nói cho lão phu biết được không?

Thiệu Ân đứng lên. Y chấp tay sau lưng, định nhả rọi vào mắt Thục Tùng Nhẫn, từ tốn nói.

- Thục trang chủ có thể giải thích cho tại hạ biết vì sao trang chủ lại nói với Triệu Vị Thanh, chúng ta sắp có một minh chủ mới.

Chân diện của Thục Tùng Nhẫn đanh lại. Những nét khấn trương lộ rõ lên mặt lão. Hai cánh môi của họ Thục bặm khít lại với nhau như thể muốn giữ không cho lời nói bật ra khỏi cửa miệng.

Thiệu Ân nhướn mày:

- Trang chủ không giải thích được à? Nếu như trang chủ không giải thích được thì tại hạ sẽ đem chuyện này nói với Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của tại hạ.

Sắc diện của Thục Tùng Nhẫn chuyển sang tái nhợt. Lão buông tiếng thở dài, lí nhí nói:

- Thiếu hiệp hẳn đã biết cả rồi.

- Có thể tạm gọi là đã biết nhưng tại hạ muốn nghe trang chủ nói.

Vừa nói Thiệu Ân vừa chuốt rượu ra chén của mình và của Thục Tùng Nhẫn. Y chỉ chén rượu của Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Chén rượu này có thể là chén rượu mới, nhưng cũng có thể là chén rượu phản đối của trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thiếu hiệp, vì sao lão phu nói câu đó, bởi vì người thiếu hiệp vừa nói tới tên có ý truất phế chức vị minh chủ của Chung Hảo Kiệt minh chủ hiện thời.

Thiệu Ân bưng chén của mình lên, từ tốn nói:

- Tại hạ xin được mời Thục trang chủ chén rượu này.

Thục Tùng Nhẫn bưng chén rượu mà tay hơi run. Y lí nhí nói:

- Thiếu hiệp sẽ không trình tấu với Thượng tôn minh chủ?

Thiệu Ân nhìn lão điểm một nụ cười mỉm rồi dốc chén uống cạn. Y đặt chén xuống bàn chờ cho Thục Tùng Nhẫn uống cạn số rượu trong chén, mới lên tiếng:

- Nếu chuyện này đến tai nghĩa phụ, không biết người sẽ như thế nào nhỉ?

- Minh chủ sẽ không cho một người nào có cơ hội chuộc lỗi.

Thiệu Ân đứng lên:

- Thục trang chủ chắc chắn những người kia có ý đồ chứ?

- Lão phu chỉ mơ hồ đoán biết như vậy thôi.

Thiệu Ân cau mày:

- Tại sao trang chủ chỉ đoán biết mà không chắc chắn.

- Lão phu không dám đoán chắc. Bởi nói ra thì chẳng khác gì dồn mọi người vào chỗ chết.

Thiệu Ân khẽ gật đầu. Y khoanh tay trước ngực:

- Tại hạ muốn thẩm chứng lời nói của trang chủ.

- Thiếu hiệp phải thẩm chứng lời nói của lão phu thì hãy thẩm chứng những người kia.

Lão phu chỉ biết, nếu như việc lớn xảy ra, họ muốn Thục Tùng Nhẫn này cùng tham gia với họ.

Thiệu Ân nhìn Thục Tùng Nhẫn bằng hai luồng uy nhân sắc như bảo đao, bảo kiếm.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Sao họ muốn trang chủ đứng về phía họ.

- Việc của lão phu và Phi Yến Thiên trang, thiếu hiệp đã biết rồi.

Thiệu Ân gật đầu:

- Nếu như họ đặt thẳng đề nghị với trang chủ.

- Họ chưa dám, nhưng lão phu biết tất những người đó đều có chí lớn nhưng họ còn ngần ngại chưa nói ra. Dù sao vẫn còn Thượng tôn minh chủ.

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Họ phải ngại ngần vì tự lượng sức dù có hợp lực, liên kết họ cũng không phải là đối thủ của nghĩa phụ. Huống chi họ cũng đã nhận qua nhiều ân sủng của nghĩa phụ.

- Thiếu hiệp nói rất đúng, tất cả những người đó đều nghĩ như thiếu hiệp, ngoài ra họ còn cho Minh chủ Chung Hảo Kiệt là một ma đầu, không thể thống lĩnh võ lâm được.

- Tất cả cũng chỉ đều là một cái cơ. Tuy nhiên tại hạ muốn gặp họ.

- Lão phu sẽ để cho thiếu hiệp có cơ hội gặp những người đó.

Nhìn thẳng vào mắt Thục Tùng Nhẫn, Thiệu Ân nói:

- Đừng nói trang chủ là người ngoài cuộc.

- Lão phu chỉ liên lạc, tuyệt nhiên không phải là người ngoài cuộc.

- Tại hạ tin trang chủ. Nhưng không biết trang chủ có tin tại hạ không?

- Lão phu tin thiếu hiệp.

Thiệu Ân chúc rượu ra hai chén của mình và của Thục Tùng Nhẫn. Y cầm chén rượu xoay một vòng trên lòng bàn tay mình, ôn nhu nói:

- Tại hạ mạn phép hỏi trang chủ, trang chủ nghĩ thế nào về nghĩa phụ của tại hạ.

Câu hỏi này của Thiệu Ân khiến chân diện của Thục Tùng Nhẫn đờ ra. Bộ mặt lão cứ như có một lớp sáp trét lên bên ngoài để che đậy những ý tưởng bên trong đầu. Lão nhìn Thiệu Ân với ánh mắt xét nét và thăm dò. Thục Tùng Nhẫn cuối cùng đã lên tiếng:

- Lão không hiểu ẩn ý của thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn Thục Tùng Nhẫn, từ từ đứng lên. Chén rượu vẫn quay vòng trong lòng bàn tay. Y vừa xoay chén rượu vừa nhìn Tùng Nhẫn. Trông hai người chẳng khác nào hai con thú dữ đang rình rập nhau, chực chờ sơ hở để xé xác kẻ thù.

Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Trang chủ nghĩ sao về quyền lực võ lâm?

- Theo lão phu, ai có quyền lực võ lâm thì có tất cả. Người nắm quyền lực võ lâm là nắm quyền sinh sát trong tay mình. Có quyền ban phát cho người khác sự sống và ngược lại cũng có quyền tước đi mạng sống của người khác.

Thiệu Ân dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt xuống bàn:

- Theo ý trang chủ, ai là người nắm quyền lực võ lâm?

- Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Trang chủ nói rất đúng, người nắm quyền lực võ lâm là nghĩa phụ Chung Hảo Kiệt. Người nắm quyền sinh sát của võ lâm Bạch đạo, muốn tha hay muốn ban phát cho bất cứ ai đều do nghĩa phụ quyết định. Nhưng chính vì quyền lực quá lớn đó mà ai cũng tranh dành.

Y buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Sự tranh giành đó xảy ra cũng đúng thôi. Bởi đã bước vào chốn võ lâm giang hồ thì ai cũng nghĩ đến thời khắc mình làm chủ võ lâm chứ. Nhưng có một điều tại hạ muốn hỏi trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn đứng lên ôm quyền nói:

- Thiếu hiệp định hỏi gì lão phu?

Thiệu Ân nghiêm mặt, trang trọng nói:

- Tại hạ hỏi điều này, nếu có gì không đúng, lão trang chủ cứ xem như nước chảy ngoài tai, không nghe đến nhé.

- Hẳn câu hỏi của thiếu hiệp rất quan trọng nên mới rào trước đoán sau như vậy. Lão phu hứa sẽ không nói điều này với bất cứ ai.

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Đa tạ trang chủ. Điều tại hạ muốn hỏi có liên quan đến quyền lực tối thượng của võ lâm.

Y mím chặt hai cánh môi như thể suy nghĩ tìm ngôn từ để nói với Thục Tùng Nhẫn. Vẻ trang trọng của Thiệu Ân như thể lây qua Phi Yến Phi Trang chủ nên cũng khiến lão lộ nét trang trọng và lắng nghe.

Thiệu Ân nói:

- Tất cả những người mà tại hạ vừa nói đã có ý chiếm quyền Thượng tôn minh chủ lâu rồi phải không?

Thục Tùng Nhẫn lắc đầu:

- Không, họ vừa mới có ý niệm đó thôi.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Trang chủ có thể nói rõ hơn cho tại hạ biết được không?

- Lão phu sẽ nói thật tất cả cho thiếu hiệp.

Thiệu Ân ngồi trở lại bàn:

- Tại hạ rất muốn nghe chỉ ngôn của Thục trang chủ.

- Trước đây trong võ lâm, Thượng tôn minh chủ là trên tất cả. Chẳng một người nào dám có ý nghĩ chiếm quyền của Thượng tôn minh chủ. Nhưng nay thì khác.

- Khác thế nào?

- Nói theo ý của cổ nhân thì đó là tre già măng mọc. Thời gian đã bào mòn uy phong của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Những người kia biết bây giờ Minh chủ không còn thời kỳ sung mãn như trước đây nữa. Thậm chí còn mang mầm mống bệnh hoạn.

Thiệu Ân lắc đầu, cướp lời Thục Tùng Nhẫn:

- Tại hạ chưa bao giờ nghe Minh chủ nói mình mang mầm bệnh.

- Minh chủ không nói hẳn sợ thiếu hiệp lo lắng thôi.

- Có thể vậy.

- Chính thời gian đã bào mòn quyền lực tối thượng võ lâm của Minh chủ.

- Sự bào mòn đó khiến cho những người có chức vị quan trọng trong võ lâm Bạch đạo trở tưởng đến chuyện chiếm quyền võ lâm của Minh chủ.

Thiệu Ân gật đầu:

- Trang chủ nghĩ họ có làm đúng không?

- Ở... lão phu không phải là những người kia thì sao có thể trả lời câu hỏi này của thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu:

- Trang chủ không thể thay họ mà nói được.

- Đúng như vậy.

- Vậy trang chủ có nghĩ đến một khi những người kia toại thành chí nguyện...

- Sẽ có một tân Minh chủ của giới võ lâm Bạch đạo.

- Nghĩa là có sự thay đổi?

Thục Tùng Nhẫn gật đầu:

- Trong võ lâm giang hồ bất cứ một sự thay đổi nào cũng đều phải trả giá bằng máu và sinh mạng của bao người khác.

- Sự thay đổi này cũng không có biệt lệ.

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đó là kinh nghiệm mà lão phu đã trải qua mấy mươi năm.

Thiệu Ân nhìn lão nghiêm giọng nói:

- Thục trang chủ, nếu một khi Tung sơn chưởng môn, hay bất cứ người nào mà tại hạ vừa nói đến, nắm giữ quyền lực tối thượng võ lâm thay nghĩa phụ thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Buông tiếng thở dài, Thục Tùng Nhẫn lưỡng lự nói:

- Chuyện gì xảy ra ư? Thiếu hiệp có thể đoán ra mà. Chỉ cần thiếu hiệp đặt mình vào chỗ của những người đó, rồi qua đó suy nghĩ đến lúc mình trở thành võ lâm Minh chủ. Trước tiên thiếu hiệp sẽ làm gì nào?

Thiệu Ân không cần suy nghĩ mà buông luôn câu trả lời bằng chất giọng chắc nịch:

- Diệt trừ hậu hoạn.
- Lão phu cũng nghĩ như vậy.
- Họ có ý đồ chiếm quyền Thượng tôn minh chủ võ lâm. Thế sao họ lại chưa hành động?
- Họ ngại một người.
- Ai?

Nhìn vào mắt Thiệu Ân, Thục Tùng Nhẫn nói:

- Ngọc diện sát tử Dương Thiệu Ân.

Vừa nói Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn từ từ đứng lên.

- Chính thiếu hiệp khiến cho họ chần chừ.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng, chân diện y lạnh như tiền. Y suy nghĩ một lúc rồi nhìn lại trang chủ Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ có thể cho tại hạ hỏi một lời không?
- Lão phu đang nghe thiếu hiệp nói.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiệu Ân mới chậm rãi nói:

- Tại hạ có thể nắm quyền lực tối thượng võ lâm được không?

Phi Yến thiên trang chủ nhìn sững y. Mắt lão gần như đứng tròng không chớp được, cứ như câu hỏi của Thiệu Ân đã biến thành hai cây kim vô hình chống đôi mắt lão mở to hết cỡ.

Lão ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng ý của thiếu hiệp cũng muốn trở thành võ lâm minh chủ. Muốn thu tóm quyền lực tối thượng võ lâm.

- Giống như trang chủ nói. Đã là người võ lâm, đã bước qua chốn tranh đoạt thì ai cũng muốn mình nắm quyền lực tối thượng võ lâm để có thể ban và phát.

Thiệu Ân im lặng một lúc rồi nói:

- Tại hạ không muốn mình biến thành hậu họa của diệt trừ của người khác.

Y nhìn vào mắt Thục Tùng Nhẫn:

- Nhưng để đạt được những gì mà tại hạ vừa nói với trang chủ, tại hạ không thể thiếu trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Lão có phần căng thẳng lộ ra mặt. Lão suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thiếu hiệp có định bỡn cợt lão phu không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không, tại hạ nói rất nghiêm túc và chỉ còn chờ quyết định ở trang chủ.
- Thiếu hiệp nói thật chứ?

Thiệu Ân gật đầu:

- Rất thật.

Y bước đến cửa sổ, với tay ngắt một đóa hoa vừa mới nở. Cầm đóa hoa đó, Thiệu Ân quay lại đứng đối diện với Thục Tùng Nhẫn. Y nghiêm giọng nói:

- Tại hạ có đáng tin không?

Tùng Nhẫn suy nghĩ rồi gật đầu:

- Thiếu hiệp có nắm được quyền lực tối thượng võ lâm thì chỗ đứng của lão phu mới có thể chắc được. Tại sao lão phu lại không tin thiếu hiệp.

Lão lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Lão phu nắm kim lượng của võ lâm, thiếu hiệp võ công tái thế, xuất quỷ nhập thần. Nếu lão phu và thiếu hiệp kết hợp thì chắc chắn quyền lực võ lâm kia sẽ thuộc về tay thiếu hiệp. Võ lâm chính đạo lại bắt đầu thời kỳ sung mãn. Nhưng...

- Trang chủ còn lưỡng lự điều gì?

- Những gì hôm nay thiếu hiệp nói nếu đến tai Thượng tôn minh chủ.

Thiệu Ân mỉm cười, từ tốn nói:

- Nghĩa phụ đã biết y đồ chiếm quyền của những người kia rồi, nhưng người có làm gì đâu. Nói như trang chủ, thời gian đã khiến uy vũ của nghĩa phụ đã bị bào mòn. Nhất định phải có người thay thế. Tại hạ không muốn quyền lực tối thượng của võ lâm rơi vào tay Tung Sơn chưởng môn, hay bang chủ Cái Bang, hoặc người khác.

Thục Tùng Nhẫn cướp lời Thiệu Ân:

- Quyền lực tối thượng võ lâm phải thuộc về Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Đó là cách duy nhất để tại hạ và trang chủ tồn tại trong chốn võ lâm này.

Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu, vượt hàm râu quai nón:

- Lão phu giờ đã hiểu ý thiếu hiệp.

- Và trang chủ quyết định.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân. Lão nắm tay chàng:

- Lão phu thuộc về thiếu hiệp, nhưng chỉ sợ thiếu hiệp không tin lão phu mà thôi.

Thục Tùng Nhẫn lưỡng lự rồi nói:

- Á Di rất yêu Dương thiếu hiệp, không biết thiếu hiệp nghĩ thế nào về Á Di.

Nụ cười gợi tình mở hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Cùng với nụ cười đó, y nghĩ thầm:

- "Thục trang chủ muốn buột Thiệu Ân phải gọi người bằng nhạc phụ. Phải chăng trang chủ muốn gắn ta vào người."

Thiệu Ân bỏ tay Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Tại hạ chỉ sợ mình không xứng đáng với Thục Á Di tiểu thư lá ngọc cành vàng của Phi Yến Thiên trang.

Thục Tùng Nhẫn khoát tay:

- Thiếu hiệp đừng nói vậy, lão phu chỉ sợ Thục Á Di không xứng với thiếu hiệp. Nhưng lão phu biết Á Di rất yêu Dương thiếu hiệp, cũng như lão phu rất yêu thương Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Thục Tùng Nhãn lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp:

- Khi nào lão phu qua đây, Á Di nhắc đến thiếu hiệp...

Lão buông tiếng thở dài:

- Á Di giờ như đóa hoa ủ rũ thiếu hẳn nhựa sống. Hẳn là rất đau khổ khi không được thấy mặt Dương thiếu hiệp. Nếu bây giờ Á Di gặp được thiếu hiệp thì nó hoan hỷ biết chừng nào.

Nghe Thục Tùng Nhãn nói, Thiệu Ân nghĩ thầm:

- "Lão trang chủ này, ta biết ý đồ bên trong của lão mà."

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng y vẫn hỏi Thục Tùng Nhãn:

- Trang chủ, hiện giờ Á Di đang ở đâu?

- Thiếu hiệp muốn gặp Á Di không?

Thiệu Ân gật đầu.

Thục Tùng Nhãn hồ hởi nói:

- Á Di đang ở trên lầu thuyền của Phi Yến thiên trang.

Y lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Á Di chỉ muốn gặp thiếu hiệp...

- Tại hạ sẽ đến đó gặp Á Di.

- Á Di sẽ vui lắm, thú thật với thiếu hiệp, lão phu chỉ có một mình Á Di... và rất thương Á Di. Thương hơn cả bản thân mình.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Trang chủ, tại hạ hứa sẽ không đối xử tệ với Thục tiểu thư đâu.

Phi Yến Thiên Trang chủ như vô lấy vai Thiệu Ân. Lão phẫn khích nói:

- Lão phu tin... lão phu tin.

Khi Thiệu Ân rời khỏi biệt phòng, Thục Tùng Nhãn điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của lão không biết là nụ cười thỏa mãn, mãn nguyện, hay là nụ cười với nhiều ẩn ý.

-- o O o --

Hồi 34

Bóng Tình Sắc Máu

Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Tiếng ai gọi tục danh và ngoại hiệu của Thiệu Ân cất lên lanh lảnh sau lưng, buột Thiệu Ân phải dừng bước. Y từ từ quay lại. Người quát gọi ngoại hiệu và tên tục danh của Thiệu Ân chẳng phải ai khác mà chính là Tà Dao Ngạc Thoại.

Cầm ngọn khoái đao sáng ngời, Ngạc Thoại lững thững bước đến trước mặt Thiệu Ân, thậm chí còn chấp tay sau lưng với vẻ thản nhiên, thờ ơ với tả đao của Ngạc Thoại.

Ngạc Thoại rút giọng nói:

- Ngạc mỗ đang tìm người đây.
- Các hạ tìm tại hạ ư? Tìm tại hạ với ngọn khoái đao lăm lăm trên tay, hẳn có ý muốn lấy mạng tại hạ.

- Đúng, Ngạc mỗ không chỉ muốn lấy mạng người mà còn muốn băm vằm người ra mới hả giận.

- Các hạ rất có dũng lược, vì sao ta cho các hạ là người dũng lược không? Tất cả bọn nô nhân Hắc đạo sau khi được Thượng tôn minh chủ phóng thích, thấy đều trốn chui trốn nhủi, tìm cho bản thân sự an toàn. Còn Tả Dao Ngạc Thoại lại không như vậy, mà lại còn cầm binh khí đi tìm Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Dũng lược của các hạ khiến tại hạ cũng phải khâm phục đó.

- Huynh đệ của Ngạc mỗ chết bởi tay người, Ngạc mỗ đâu thể bỏ qua được. Dương Thiệu Ân, hôm nay nếu người không chết thì ta chết.

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Đừng nói như thế, nghe không trôi chút nào. Các hạ nên nói là mình đang đi tìm cái chết. Nếu các hạ muốn chết thì Dương mỗ rất sẵn lòng tống tiễn các hạ. Hãy xuất thủ đi, đừng nói với tại hạ những lời hăm dọa, nghe không trôi đâu.

- Ngạc mỗ thề phải giết người để trả thù cho các huynh đệ.

Nói rồi Tà Dao Ngạc Thoại rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống thị uy đó, y vung đao lướt đến chém xả vào người Thiệu Ân.

Chiến công của Ngạc Thoại phát ra bằng sự căm phẫn cùng cực nên tiềm ẩn sát đao trùng trùng. Mặc dù nhận ra sát đao uy vũ của họ Ngạc nhưng Thiệu Ân rất dửng dưng, bình thản. Y thi triển quỷ ảnh mê tông bộ, lòn lách trong làn ảnh đao trùng trùng điệp điệp của Tà Dao Ngạc Thoại. Tránh những sát đao của đối phương mà Thiệu Ân chẳng hề tổn chút công sức gì, ngược lại Tà Dao Ngạc Thoại chủ động tập kích nhưng chính y lại là người hao tổn chân người.

Đạo pháp của y lúc đầu còn nhanh, nhưng sau khi xuất thủ được ba mươi chiêu với tất cả nội lực công Thiệu Ân, mà chẳng có chiêu nào khả dĩ chạm được đến người đối phương thì chân khí của Ngạc Thoại cũng bắt đầu cạn dần.

Qua chiêu đao thứ ba mươi mốt thì đạo pháp của gã chậm dần. Đến những chiêu thứ bốn mươi thì gã bắt đầu thở hồng hộc. Trong khi Thiệu Ân chỉ chấp tay sau lưng, với vẻ ung dung tự tại, dùng quỹ ảnh mê tông bộ.

Lúc còn nội lực chân khí sung mãn, Tà Dao Ngạc Thoại chẳng làm gì được Thiệu Ân, nay chân khí không những hao hụt, cạn kiệt thì y sao có thể động vào người Dương Thiệu Ân. Thanh khoái đao trong tay Ngạc Thoại càng lúc càng nặng trĩu như một khối sắt nặng trên trăm cân. Mồ hôi tuôn ra nhễ nhại cả trang phục của họ Ngạc.

Đánh mãi mà vẫn không sao dụng đao chạm được đến người Thiệu Ân, Tà Dao Ngạc Thoại thét lên:

- Đồ phu, ngươi chỉ biết né tránh thôi sao?

Lời nói này của Tà Dao Ngạc Thoại khiến chân mày của Thiệu Ân nhíu lại.

Y gần giọng nói:

- Ai nói Dương Thiệu Ân chỉ biết né tránh.

Thiệu Ân vừa nói vừa dùng tả thủ gạt phắt lưỡii khoái đao của họ Ngạc. Những tưởng đầu ngọn khoái đao bén người kia sẽ chặt đứt tả thủ của Ngạc diện tử sát Dương Thiệu Ân, nhưng khi nó chạm vào tả thủ của y thì bật ngược trở ra như chém vào ngọn thiết côn. Một âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ của Tà Dao Ngạc Thoại.

- Keng...

Ngọn khoái đao tuột khỏi tay Ngạc Thoại.

Trong khi Tà Dao Ngạc Thoại chơi với, không kịp trụ bộ thì từ trong ống tay áo của Dương Thiệu Ân xuất hiện một lưỡii kiếm sáng quắc. Mũi kiếm nhọn hoắc điểm vào tam tinh của Ngạc Thoại.

Y từ tốn nói:

- Các hạ có thấy bóng sắc thần chết chưa?

Tà Dao Ngạc Thoại gần giọng nói:

- Thiệu Ân, Ngạc mỗ đã nói rồi, hôm nay ta không chết thì người chết, chỉ có thể thôi.

Ra tay đi, đừng nói nhiều nữa.

Nụ cười gợt tình hiện lên trên hai cánh môi Thiệu Ân. Y nói:

- Rất chí khí.

Y vừa nói vừa dí mũi kiếm vào tam tinh Ngạc Thoại. Mũi kiếm tạo ra một vết máu như hạt đậu xuất hiện ngay giữa tam tinh của Tà Dao Ngạc Thoại.

Phàm những ai đối mặt với cái chết đều biến sắc, hãi hùng, nhưng Tà Dao Ngạc Thoại thì không. Y không một chút biểu lộ sự sợ hãi khi đối mặt với ngọn kiếm vang danh của Dương Thiệu Ân mà mở to mắt hết cỡ nhìn Thiệu Ân như thể muốn dùng ánh mắt lấy mạng đối phương.

Thiệu Ân chau mày khi tiếp nhận ánh mắt căm hơn của Tà Dao Ngọc Thoại. Mặc dù vậy, Thiệu Ân vẫn ôn nhu nói:

- Người sợ không?

- Ngọc diện tử sát, đừng nhiều lời vô ích. Cứ ra tay đi xem coi Ngọc mỗ này có sợ không?

Đôi chân mày lười kiếm của Thiệu Ân chau lại nhiều hơn:

- Người đúng là một kẻ không biết sợ chết, không nghĩ đến bản thân mình.

- Điều Ngọc mỗ nghĩ là mình bất tài vô dụng. Không giết được người trả thù hận tình của mình và trả thù cho các vị bằng hữu.

Thiệu Ân nhướng mày:

- Hận tình.

- Ta hận người.

- Người hận ta, ta biết, bởi kiếm của ta đã sát tử Đồng Chư, sát tử bằng hữu Hắc đạo nô nhân của người. Kiếm của ta lấy mạng những hạng người thấp hèn, hạ đẳng. Nhưng tại sao còn hận tình trong đó nữa.

Ngọc Thoại gằn giọng nói:

- Tên đồ phụ mặt hoa da phấn, người là kẻ tiểu nhân bỉ ổi và đê tiện nhất trên đời này. Chính người đã dùng mỹ nam kế, kế sách dành cho bọn tiểu nhân đê tiện để quyến rũ Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Người lợi dụng cả dung mạo khôi ngô tuấn tú của mình để lừa Triệu Vị Thanh đặng Triệu Vị Thanh phản bội chư huynh đệ của mình, đưa bọn ác nhân Bạch đạo đến Dị nhân cốc, tàn sát chư huynh đệ của ta, còn bắt mọi người phải làm nô nhân.

Thiệu Ân cười khẩy:

- Ta đã hiểu ý của người rồi. Thì ra người yêu Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nên mới điên cuồng, ngông cuồng tự đi tìm cái chết cho mình. Tình yêu đối với ả dâm nữ Triệu Vị Thanh kia khiến cho người mù quáng bất kể đến sự sống và cái chết, đi tìm ta để trả thù.

Thiệu Ân hừ nhạt rồi nói:

- Mới đầu ta cứ tưởng người là kẻ dũng lược, không ngờ chỉ là một gã điên tình thì đúng nghĩa hơn. Một kẻ yếu đuối vì ả dâm nữ chẳng đáng để cho Dương Thiệu Ân này để mắt đến.

Y vừa nói vừa xoay cổ tay để mũi kiếm đâm sâu vào tam tinh của Tà Dao Ngọc Thoại hơn một chút. Vừa đâm mũi kiếm, Thiệu Ân vừa nói:

- Người yêu ả dâm nữ đó lắm à?

Sắc diện Ngọc Thoại đỏ rần.

Hai hàm răng gã nghiền vào nhau tạo ra những âm thanh ken két biểu lộ sự giận dữ của mình.

Thấy Tà Dao Ngọc Thoại giận dữ, Dương Thiệu Ân càng phấn khích vô cùng.

Y mỉm cười nói:

- Ngọc Thoại, người vì một ả dâm nữ để đi tìm cái chết, người đâu phải là Hắc đạo anh hùng hảo hán, và người chỉ là một kẻ điên cuồng, si dại vì tình. Một thứ tình yêu nhớp nháp, kinh tởm.

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân danh giọng nói:

- Người có muốn ta nói cho người biết Ngọc diện hồ ly đã dâng hiến cho ta thế nào không?

Thiệu Ân cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Nếu ta nói hẳn người vỡ tim mà chết. Trái tim người sẽ không chịu nổi đâu. Phải thừa nhận Ngọc diện hồ ly có tấm thân tuyệt vời. Có bản lĩnh của một dâm nữ khiến kẻ khác phải ngây ngất. Nàng đã giao tình với người lần nào chưa?

- Ngọc mỗ không phải là kẻ bỉ ổi như người.

Thiệu Ân lại bật cười thành tiếng. Nghe Thiệu Ân cười, sắc diện của Tà Dao Ngọc Thoại càng đỏ hơn. Giá như bị cả một chậu nước sôi hắt vào mặt còn đỡ hơn là phải phỏng da đỏ mặt bởi tràng cười của Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói:

- Người hận tình, hẳn vì có lẽ được ngắm trái cấm của Triệu Vị Thanh mà chẳng bao giờ có cơ hội được thưởng thức nó. Người tôn thờ, giữ gìn trái cấm đó nhưng cuối cùng cho người khác cướp mất. Nếu ta là người hẳn ta cũng chẳng khác gì người. Người ta có thể mất những thứ khác mà lòng đứng vững, nhưng bị mất tình có thể bị điên lên đó. Người đang là kẻ điên vì bị mất tình. Mất trái cấm mà người ấp ủ trong lòng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tội nghiệp... Tội nghiệp...

Ngọc Thoại rống lên:

- Giết ta đi còn chờ gì nữa.

Thay vì Thiệu Ân xuống tay kiếm lấy mạng Ngọc Thoại nhưng thật bất ngờ y lại rút kiếm về. Vừa rút kiếm về, Thiệu Ân vừa nói:

- Kiếm của ta không giết một kẻ điên tình bởi một ả dâm nữ, nếu không muốn nói là cuồng dâm như Triệu Vị Thanh, kiếm của ta sẽ dơ mất.

Y cười khẩy rồi nói:

- Ngọc Thoại, người đừng nên giận ta làm gì nữa, bởi vì ta đã cống nạp quả cấm Triệu Vị Thanh của người cho Phi Yến thiên trang chủ rồi. Có lẽ lúc này người yêu của người đang phải hầu hạ Thục trang chủ bằng tất cả những gì nàng ta biết và có. Người nên đến chỗ của Thục trang chủ mà tìm lại người tình của mình. Còn với Dương Thiệu Ân, ả Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh mà người giao tình, tôn thờ, ấp ủ một tình yêu vô vọng không đáng bằng một kiều nữ trong Vạn Hoa lầu đâu.

Hai cánh môi của Ngọc Thoại khô khốc, rỉ máu nhiều xuống đất. Y nhìn Thiệu Ân với đôi mắt mở to thao láo những tưởng như hai con người sắp lộn ra ngoài.

Thiệu Ân nhướng mày, nhún vai nói:

- Người đừng hận tình quá như vậy. Hãy đi tìm Ngọc diện hồ ly mà quỳ xuống van xin chút tình yêu của nàng ta. Nếu người không nhanh tay thì trái cấm tình yêu của người sẽ bị thối rửa trong tay những gã nam nhân khác.

Nói rồi Thiệu Ân ngửa mặt cười khanh khách biểu lộ sự đắc ý của câu nói đó của mình. Y vừa cười vừa quay bước. Y vừa thả bước đi vừa nói:

- Ả dâm phụ đó trở tráo và hèn hạ nhất trong những ả dâm phụ.

Tà Dao Ngạc Thoại rống lên:

- Ta cấm người.

Y vừa rống lên câu nói đó vừa lao đến sau lưng Dương Thiệu Ân. Thiệu Ân chẳng thèm nhìn lại sau lưng mình mà chỉ vung tả thủ tung ra một đạo chưởng công vào chân của Ngạc Thoại.

Tà Dao Ngạc Thoại đổ nhào đến trước, dập mặt xuống đất, trong khi Dương Thiệu Ân vẫn ung dung thả bước bỏ đi. Y vừa đi vừa nói:

- Người còn giữ được mạng của người là nhờ có Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh đó. Một lần nữa thì người chẳng có cơ hội này nữa đâu.

Tà Dao Ngạc Thoại rống lên:

- Ngạc mỗ thề sẽ giết người, thề sẽ giết người.

Không màng đến lời nói của Ngạc Thoại, Thiệu Ân vẫn ung dung thả bước.

Tại bến thuyền, chiếc lâu thuyền của Phi Yến Thiên trang nổi trội hơn cả. Một lâu thuyền to nhất có những lá cờ phượng bay theo gió chiều. Thiệu Ân đứng dưới cầu nhìn lên thuyền.

Y chỉ lắc vai, nhẹ điểm mũi giày, thân ảnh phiêu bồng vượt lên mạn thuyền. Từ trong khoang thuyền, Thục Á Di len người qua cửa. Nàng không khởi sừng sốt khi nhận ra Thiệu Ân.

Nụ cười cầu tình gợi mời lại hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân. Chẳng biết nụ cười có tác động thế nào đến Thục Á Di mà đôi lưỡng quyền của nàng lại ửng hồng e thẹn. Nàng nhìn y nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh.

- Tại hạ có thể vào trong khoang thuyền được chứ?

Nàng khẽ gật đầu.

Hai người len vào khoang thuyền.

Thiệu Ân ngồi xuống sàn lâu thuyền, nàng vẫn còn bẽn lễn nhìn y.

Á Di nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đến với muội có chuyện gì không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Chẳng có chuyện gì cả.

Hai luồng tinh nhãn rơi vào nàng. Á Di cảm nhận mặt mình đỏ bừng như thể bị hai luồng tinh nhãn của Thiệu Ân nung nấu. Nàng bẽn lễn nói:

- Dương huynh uống rượu chứ?

Thiệu Ân gật đầu.

Nàng bày rượu ra sàן thuyền rồi nói:

- Để muội đi tìm ít thức ăn cho huynh dùng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không cần đâu, chỉ cần nàng ngồi tiếp là đủ rồi.

- Muội sẽ bồi tiếp Dương huynh.

Á Di ngồi xuống đối diện với Thiệu Ân. Thiệu Ân chúc rượu ra chén và nói:

- Nàng sao không hỏi tại sao tại hạ biết nàng ở đây mà tìm đến.

Á Di nhìn gã, lí nhí nói:

- Sao Dương huynh biết muội ở đây mà tìm đến?

- Phụ thân của nàng nói với huynh đó.

- Lão nhân gia cho huynh biết muội đang ở đây à?

Thiệu Ân gật đầu:

- Lão trang chủ còn nói nhiều hơn thế nữa.

Y nói rồi bưng chén rượu uống cạn. Chờ cho Thiệu Ân đặt chén xuống sàן thuyền. Á

Di hỏi:

- Lão nhân gia đã nói gì với huynh.

Điểm một nụ cười, Thiệu Ân nhìn nàng, từ tốn nói:

- Nàng thử đoán xem, lão trang chủ đã nói những gì với huynh nào?

Sắc diện nàng ửng hồng, e lệ, nhỏ nhẹ nói:

- Muội sao biết được lão nhân gia nói gì với huynh.

- Huynh biết muội không nghe lão trang chủ nói gì nhưng muội có thể đoán ra những lời của lão trang chủ.

Thiệu Ân chúc rượu vào chén. Á Di nhìn gã chúc rượu với vẻ bẽn lẽn ngượng ngùng.

Đặt tịnh rượu xuống bên chén, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Muội đoán ra được không?

Nàng cúi mặt nhìn xuống, lí nhí nói:

- Huynh có thể nói cho muội biết được không?

- Huynh sợ khi thốt ra những lời của lão trang chủ, mình sẽ không được ngồi đối ẩm với muội.

- Muội đâu dám thất lễ với huynh.

- Như vậy huynh mới dám nói.

Y bưng chén rượu uống cạn rồi nhìn Á Di nói:

- Lão trang chủ nói muội đang ở trên lầu thuyền này và chờ một người.

Nàng thẹn thùng đỏ mặt, miễn cưỡng đáp lời Thiệu Ân:

- Muội đâu có chờ ai.

- Muội nói thật tâm của mình chứ?

Nàng chớp mắt, e thẹn rồi nói:

- Đúng là muội chờ một người.

Nụ cười câu tình sỏi lở lại hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Nụ cười của y quả là quyến rũ khiến cho Á Di phải ngây ngất ngấm nhìn. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đừng đoán, Á Di chờ Đồng Tiếu đó.

- Huynh biết muội chẳng bao giờ chờ gã. Với gã họ Đồng đó, muội chỉ hận nhiều mà thôi.

- Muội không thích Đồng Tiếu.

- Vậy muội chờ ai?

- Huynh đoán xem.

- Nếu không chờ Đồng Tiếu thì chỉ một người duy nhất muội chờ. Người đó chính là người đang đối ẩm với muội.

Sắc diện nàng đỏ bừng với những nét thẹn thùng của đóa tâm xuân chực chờ thời điểm nở ra để khoe sắc hương. Nàng nhìn Thiệu Ân:

- Sao huynh biết muội chờ huynh.

- Trái tim huynh mách bảo có một tiểu thư đang chờ mình.

- Không, lão nhân gia nói với huynh phải không?

- Nếu lão trang chủ mách bảo với huynh thì sao?

Y vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Bưng chén rượu, Thiệu Ân đưa đến trước mặt Á Di:

- Muội uống với huynh một chén chứ?

Nàng đón lấy chén rượu. Thiệu Ân nắm lấy tay nàng. Y nhìn vào mắt Á Di. Tiếp nhận ánh mắt của gã, Thục Á Di run bắn người. Nàng cảm nhận tất cả cảm xúc dạt dào tràn ngập trong tâm tưởng mình. Một thứ cảm xúc mơ hồ, một thứ cảm xúc mà nàng không thể lý giải được. Nhưng có một thứ mà Á Di cảm nhận rõ mồn một là luồng khí ấm ấm từ tay Thiệu Ân lan qua tay mình rồi biến thành cái gì đó khiến nàng bồi hồi run cảm.

Nàng nhìn gã:

- Dương huynh.

Nụ cười lại hé nở trên hai cánh môi Thiệu Ân như một lời gợi tình đối với Thục Á Di.

- Muội có chờ huynh không?

Nàng không đáp lời gã mà lại im lặng, chỉ gật đầu. Chỉ mỗi cái gật đầu thôi đủ để Thiệu Ân biết Á Di đang nghĩ gì, và đang chờ đợi gì?

Y nắm tay Á Di từ từ kéo nàng về phía mình.

Trong nàng nổi lên cảm xúc của niềm rạo rức mà không thể nào cưỡng lại sự mời mọc của Thiệu Ân. Làm sao nàng có thể cưỡng lại bởi trong nàng đã tư tưởng và ấp ủ nhân dạng của Dương Thiệu Ân bao lâu nay rồi. Mặc dù hiện tại Á Di vẫn còn chút ngỡ ngàng ban đầu của một thiếu nữ vừa chớm bắt được tình yêu, vừa mới có xúc cảm trong buổi đầu đụng chạm với nam nhân, nhưng chính những cảm xúc đó lại tạo ra động lực nàng không cưỡng lại bản thân mình.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh, muội sợ...

Thiệu Ân bịt miệng nàng:

- Huynh biết muội đang nghĩ gì. Muội sợ huynh là gã tiểu nhân bỉ ổi sao?

Nàng lắc đầu:

- Muội không có ý niệm đó đâu, từ lâu muội đã luôn nghĩ đến Dương huynh rồi.

Thiệu Ân cầm lấy chén rượu trên tay nàng. Y uống một ngụm rượu, rồi từ từ cúi xuống. Thiệu Ân nghe rõ tiếng đập thành thạch của trái tim Á Di. Cơ thể nàng nóng hổi với sự thẹn thùng pha trộn một thứ cảm xúc hồi hộp thật khó tả.

Thiệu Ân áp nhẹ môi mình vào môi nàng.

Hai cánh môi của nàng mới đầu còn chút ngỡ ngàng mím lại, thu nhận đờ ra nhưng rồi theo một thứ bản năng vô hình mà Á Di không thể kiềm chế được, để nó hé ra. Một dòng rượu từ miệng Thiệu Ân chảy qua miệng nàng. Rượu tràn ngập trong miệng nàng cùng với những cảm xúc khó tả. Nàng nuốt lấy từng giọt rượu được Thiệu Ân mớm cho đến khi nhún hẳn người bởi sự tiếp nhận ấm áp, mềm mại khi lưỡi của người tình luồn sâu qua khe hở của đôi môi thiếu nữ.

Lần đầu tiên Á Di có được cảm xúc ngọt ngào này. Một thứ cảm xúc khiến cho tất cả kinh mạch trong nội thể nàng căng trào, những tưởng sắp bung ra. Nó vừa êm ái, vừa lạ lẫm đối với nàng, nhưng cũng rất ngọt ngào mà Á Di chẳng thể nào cưỡng được.

Khi Thiệu Ân cất nụ hôn đó thì Á Di chỉ kịp nói:

- Muội... muội yêu huynh.

- Huynh biết muội yêu huynh.

- Nhưng, huynh đừng xử tệ với muội.

Thiệu Ân gật đầu:

- Huynh yêu muội, huynh sẽ không tệ với muội. Huynh hứa.

Nói rồi lại áp môi vào môi nàng. Lần này thì nàng đã có một chút tự tin để tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Ân. Nhưng không chỉ có nụ hôn thôi, đôi tay Thiệu Ân từ từ rà lên vùng thượng đẳng của nàng. Bàn tay gã đặt vào giữa đôi tuyết lê căng cứng của thiếu nữ. Sự đụng chạm đó khiến Á Di bủn rủn cả người. Nàng muốn gạt tay Thiệu Ân ra nhưng lại không có đủ nghị lực để làm điều đó. Sao nàng có đủ phòng vệ che chắn bản thân mình khi cảm xúc ngọt ngào của tình lang phủ khắp người nàng.

Tim Á Di chỉ muốn nhảy thót ra khỏi lồng ngực với cảm xúc ngọt ngào khôn tả. Cùng với cảm xúc đó là hơi nóng tỏa ra khắp người nàng tạo nên hương vị da thịt của một thanh nữ trong buổi đầu giao tiếp trong niềm khoái cảm ngọt ngào.

Người nàng cứ nhún dần ra khi tay Thiệu Ân lần vào trong chiếc yếm và cuối cùng thì đặt hẳn lên vùng đồi non đầy sức sống trong buổi đầu của đóa tâm xuân chờ thời điểm khai hoa.

Đôi tuyệt lê của Á Di chỉ muốn vờ tung ra khi tay Thiệu Ân vuốt ve mơn trớn. Nàng có tất cả niềm đam mê lạ lẫm, một thứ cảm giác mà nàng không sao hiểu được hết, ngoại trừ một chút gì đó gọi là bồi hồi, pha trộn cảm giác ngây ngất tột cùng.

Nàng úp mặt, dúi vào ngực của Thiệu Ân để che giấu sự thẹn thùng của mình, vừa nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh, huynh đừng đối xử tệ với muội. Muội yêu huynh nhiều lắm... Muội yêu huynh nhiều lắm.

Nàng thốt ra lời nói đó bằng tất cả sự dồn dập của mình.

Thiệu Ân xiết nàng chặt vào mình hơn. Y cảm nhận thể pháp của Á Di đang nhủn ra với những lần run rẩy.

Ghé miệng vào tai Á Di, Thiệu Ân nhỏ nhẹ nói:

- Huynh cũng yêu nàng lắm... Huynh sẽ không đối xử tệ với nàng.

- Huynh thề với muội đi.

Thiệu Ân gật đầu:

- Huynh thề.

Y vừa thốt ra câu nói đó vừa lẩn tay từ từ xuống bên dưới. Thể pháp của Á Di nóng bừng khi nhận được cảm giác từ bàn tay của Thiệu Ân. Tim nàng đập mạnh hơn với nỗi hồi hộp, lần hồi hộp khi tay Thiệu Ân dịch nhẹ qua vùng hạ đẳng. Nàng biết nó đặt vào chỗ nào trên cơ thể nàng. Á Di muốn chụp bàn tay của Thiệu Ân lại nhưng cảm giác lẫn sự thôi thúc của con tim lại ngăn nàng. Cuối cùng thì nàng gấn như bông lỏng toàn thân để trôi mình vào dòng xoáy dục tình đê mê ngọt ngào.

Cơ thể nàng căng ra như một quả bóng chực nổ tan khi nghĩ đến thời khắc nàng thay đổi từ một thanh nữ để trở thành một Dương phu nhân.

Chiếc lâu thuyền chao động, Thiệu Ân rút tay lại nhìn ra ngoài cửa khoang thuyền. Á Di hơi một chút sờ sững trước thái độ của y.

Y nhìn nàng mỉm cười nói:

- Huynh rất yêu nàng.

-- o O o --

Hồi 35

Bóng Tối Dĩ Vãng

Dứng trên mạn thuyền, Đồng Tiếu chấp tay sau lưng nhìn ra ngoài sông. Thiệu Ân bước đến sau lưng Đồng Tiếu:

- Người đến không đúng lúc chút nào.

Đồng Tiếu quay lại đối mặt với Thiệu Ân:

- Đệ cũng không muốn phá bình Dương huynh đâu. Nhưng cũng phải đến tìm huynh.

- Tại sao người biết ta ở đây?

- Đi theo huynh.

- Người rình rập ta à? Rình rập để chờ cơ hội trả thù.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Đệ không có thói quen rình rập sau lưng người khác để chờ cơ hội trả thù đâu.

- Ai biết được hành tung của kẻ gian trá. Kiếm thủ Thập Tứ Lang há đã từng thảm bại nhục nhã bởi tay họ Đồng người kia mà. Câu chuyện đó còn được thiên hạ kháo với nhau. Ta e rằng Mộc Thật Thác Mai lại sẽ đến Trung thổ tìm người đó. Không biết lúc đó người giở trò gì?

- Nếu nói giở trò thì đệ có rất nhiều trò để đối phó với những cao thủ không có cái đầu. Nhưng đối với Dương huynh, đệ không dụng kế sách hạ lưu mà muốn đối mặt với kiếm sát của huynh.

- Ta cũng chờ đợi ngày đó. Vậy hôm nay người tìm ta có chuyện gì không?

- Nếu không có chuyện, đệ đã không mò đến đây.

- Người tìm ta có chuyện gì nào?

Đồng Tiếu quệt mũi rồi ve cằm:

- Trước tiên đệ muốn hỏi huynh, sự xuất hiện của đệ không làm huynh bực bội chứ?

- Cho dù ta không thích người thì người đã mò đến rồi. Hãy nói người cần gì nào. Đừng làm mất thời gian của ta nữa.

Đồng Tiếu nhướng mày:

- Hình như huynh đang gấp.

- Ta không thích đối thoại với người là chính.

- Vậy người nào là huynh thích. Chắc không phải là Ngọc diện hồ ly cô cô.

Thở hắt ra như muốn trút cục khí trong yết hầu mình, Đồng Tiếu nói:

- Nếu người huynh thích là Ngọc diện hồ ly thì đệ phải gọi Dương huynh bằng gì nhỉ. Chẳng lẽ vừa mới là huynh đệ, nay huynh vội vã lên chức thành thúc thúc.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Người đã bắt đầu nói nhảm rồi đó. Hãy nói về việc người muốn tìm ta.

Mặt Đồng Tiểu nghiêm lại:

- Đệ đang suy nghĩ nên khởi đầu từ đâu đây.

- Người chẳng biết khởi đầu câu chuyện từ đâu nữa à? Lạ thật đó.

- Trên đời này cái gì mà không lạ. Thôi được, đệ nói rõ cho huynh biết vậy.

Chàng mở áo cho Thiệu Ân thấy hình xăm đầu rồng bên ngực trái:

- Đệ khởi đầu từ hình xăm này vậy.

- Người muốn phô trương với ta hay là có ý gì?

- Dương huynh thấy hình xăm này thế nào?

- Chỉ có mỗi một cái đầu rồng. Hình xăm này đúng ra ta đã thấy rồi, khi người tắm, ta đã thấy nó. Rất tiếc nó chỉ có nửa con rồng mà thiếu mất một nửa.

- Chính vì hình xăm của đệ chỉ có một nửa trên, thiếu mất một nửa dưới, nên đệ mới đi tìm một nửa còn lại.

- Người nghĩ ta giữ nửa phần còn lại của người à?

Nói rồi Thiệu Ân phá lên cười khanh khách. Trần tiểu ngạo của y khiến cho Đồng Tiểu sa sầm mặt.

Đồng Tiểu nói:

- Có gì thích thú mà huynh cười như thế?

- Ta tức cười vì nghĩ người cho ta nửa phần sau của con rồng. Nếu người nghĩ vậy, thì người quá ngây thơ đi.

- Nhưng sự ngây thơ của đệ cũng đáng yêu đó chứ, cho dù mình không được dung mạo khôi ngô tuấn tú như Dương huynh.

Thiệu Ân nhún vai:

- Người đừng nói quanh co nữa. Hình đầu rồng kia có ý nghĩa gì?

- Huynh muốn biết không?

- Ta muốn biết chứ. Người đã gọi cho ta một sự tò mò nên ta muốn biết ý nghĩa của hình xăm đó.

Đồng Tiểu kéo áo lại nhìn Thiệu Ân nói:

- Trước tiên, nghĩa phụ của huynh, minh chủ Chung Hảo Kiệt và phụ thân của đệ là sư đồ của Thiên Can thần chỉ Thượng Quan Kỳ. Đúng ra chức vị minh chủ bạch đạo thuộc về phụ thân, nhưng kẻ nào đó bày ra một cái bẫy tại ải Nhân Môn để bức mẫu thân và phụ thân phải nắm tay nhau nhảy xuống vực thẳm.

Thiệu Ân cướp lời Đồng Tiểu:

- Người nghi ngờ người đặt bẫy lấy mạng cha mẹ người là nghĩa phụ của ta.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Không có chứng cứ thì đệ đâu dám nói Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt là người thủ ác.

- Thế người kể ra câu chuyện vừa rồi với mục đích gì?

- Đệ đã nói với huynh rồi, đệ đi tìm cái phần còn lại của hình xâm trên người đệ.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Chỉ vì sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo nên phụ thân và mẫu thân của đệ luôn bị ngăn cách. Mặc dù bị cả hai giới Bạch đạo và Hắc đạo cách ly khỏi giang hồ, nhưng họ vẫn tâm nguyện lấy tâm để hóa giải. Cuối cùng họ phải cùng nhau nhảy xuống vực, nhưng đệ tìm huynh không phải để gợi lại chuyện hận thù mà muốn cho huynh biết...

Đồng Tiểu lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Đệ còn một người bào huynh. Người bào huynh đó có hình xâm đuôi rồng trên ngực trái.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Vậy người đã tìm ra người bào huynh đó chưa?

- Nếu tìm ra thì đệ đâu có tìm huynh.

- Người tìm ta để hỏi về gã bào huynh của người.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đúng.

Chân mày Đồng Tiểu nhíu lại:

- Sao lại tìm ta.

Y nói rồi ngửa mặt cười khàn khạch. Thiệu Ân vừa cười vừa nói:

- Đồng Tiểu, người quá ngây ngô nghĩ Dương Thiệu Ân này là bào huynh của người đó.

Đồng Tiểu im lặng.

Thiệu Ân nhún vai nói:

- Người hãy nói cho ta biết vì sao người tìm ta mà hỏi.

- Bởi vì Dương huynh là nghĩa tử của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Điều thứ hai đệ có một thứ linh cảm là huynh có cái gì đó buột đệ phải tìm đến.

Thiệu Ân gạt ngang:

- Người sai rồi, người đừng quên Dương Thiệu Ân là Ngọc diện tử sát khắc tinh của giới Hắc đạo các người.

- Đệ không quên sự thật đó đâu. Vạn Kiến Sư Giang tiên sinh đã nói với đệ, trước đây mẫu thân và phụ thân có hai người con. Đứa con đầu phụ thân đã mang đi. Còn đệ thì được mẫu thân giữ lại. Hai người hy vọng sau này đệ và bào huynh sẽ cùng hợp lực thống nhất bạch đạo và hắc đạo, phá vỡ cái ranh giới bấy lâu nay giang hồ đã đặt ra chia cắt họ. Khi thân phụ đến ải Nhân Môn để gặp mẫu thân thì giao đứa bé kia lại cho một người, người đó chẳng ai khác mà là Thiệu Ân Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân khoát tay:

- Giờ thì ta đã hiểu ẩn ý của người rồi. Hẳn người nghĩ đứa bé mà cha người gửi lại cho nghĩa phụ ta chính là Dương Thiệu Ân này.

- Đệ có linh cảm đó, nếu Dương huynh không ngại thì có thể cho đệ nhìn qua thể pháp của huynh.

Thiệu Ân phá lên cười khàn khạc. Y vừa cười vừa nói:

- Người đúng là một kẻ hồ đồ. Người nghĩ ta là bào huynh của người sao. Làm gì có chuyện đó. Ta họ Dương, ta có song đường, và song đường của ta bị giới Hắc đạo của các người thăm sát và bức nhục trước mặt ta. Điều đó ta đã nói cho người biết rồi.

Y cười khẩy rồi nói:

- Đồng Tiểu, người làm cho ta tức cười quá. Người cố mở mắt thật to đi tìm cái phần đuôi rồng do người tưởng tượng ra. Nó không nằm trên người Dương Thiệu Ân ta đâu. Ta khẳng định một lần nữa, phần đuôi rồng người đi tìm không bao giờ ở trên người ta. Và vĩnh viễn trong ta không có dòng máu Hắc đạo. Người hãy quên điều đó đi.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Người nghe ta nói chứ. Kẻ đứng trước mặt người là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, khắc tinh của giới Hắc đạo. Đã là khắc tinh của giới Hắc đạo thì làm sao trong ta có dòng máu của bọn hạ đẳng có tâm địa gian trá.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đa tạ Dương huynh đã chỉ giáo cho đệ.

Xá Thiệu Ân, Đồng Tiểu nói:

- Cáo từ.

Chàng vừa dậm bước thì Thiệu Ân gọi giật lại:

- Đồng Tiểu.

Nhìn lại Thiệu Ân, Đồng Tiểu nhận ra hai luồng tinh nhãn khe khắc và lạnh lùng. Thiệu Ân nói:

- Người đừng bao giờ mơ hồ nghĩ Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân là bào huynh của người. Trong ta không bao giờ có dòng máu Hắc đạo, mà chỉ có mỗi một dòng máu duy nhất. Dòng máu đó thuộc về giới Bạch đạo. Hôm nay người có thể bức ép được Thượng tôn minh chủ nghĩa phụ phóng thích bọn Hắc đạo nô nhân, nhưng ngày mai Dương Thiệu Ân ta sẽ bắt chúng quay lại đúng chỗ của chúng nó. Có cả người nữa.

- Đệ luôn nhớ lời Dương huynh nói hôm nay. Cáo từ.

Đồng Tiểu rời lâu thuyền rồi, Thiệu Ân vẫn dõi mắt nhìn theo sau lưng chàng. Chân diện của y như trét lên một lớp sáp, trong thật vô hồn và vô cảm. Đồng Tiểu đã đi khuất khỏi tầm mắt, Thiệu Ân mới vạch áo nhìn xuống.

Trên ngực trái của y có một vết sẹo mang dáng đuôi một con rồng. Vết sẹo như có một hấp lực cuốn lấy mắt Thiệu Ân. Y khẽ buông tiếng thở dài, và nhắm nhói:

- Ta không phải là người người đi tìm, đặt kỳ vọng. Nếu đúng ta là con người người đang đi tìm thì ta cũng phải nhận điều đó. Nhưng ta tin mình không phải là kẻ đó. Ta là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Y đứng trên mạn thuyền một lúc rồi mới quay vào khoang thuyền.

Thục Á Di hỏi:

- Dương huynh, y đến đây làm gì?

Thiệu Ân không trả lời nàng mà bưng vò rượu tu luôn một ngụm dài.

Đặt tịnh rượu xuống sàn lâu thuyền, nhìn Á Di, Thiệu Ân nói:

- Hẳn tìm đến với một chút hy vọng hồ đồ và mơ hồ.

Thốt dứt câu, Thiệu Ân lại bưng tịnh rượu uống cạn. Y gượng điếm nụ cười mỉm. Mặc dù hỉ là một nụ cười sỏi lở nhưng nó vẫn toát ra sức quyến rũ kỳ lạ đối với nàng.

Thiệu Ân nói:

- Huynh có việc phải rời nay.

Nàng nhìn Thiệu Ân:

- Huynh sẽ... sẽ thành thân với muội chứ?

- Nếu muội không nghĩ ta là kẻ hạ nhân.

- Muội không bao giờ có ý niệm đó đâu.

Nàng bất ngờ vòng tay bá cổ Thiệu Ân, nhỏ nhẹ nói:

- Thục Á Di yêu huynh... muội yêu huynh nhiều lắm... yêu nhiều lắm.

Nàng chủ động lần tìm đôi môi Dương Thiệu Ân, để áp chặt môi mình vào môi hắn. Á Di nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đừng xem thường muội là được rồi.

Thiệu Ân nhìn nàng bằng ánh mắt ướt tình.

- Bất cứ chuyện gì xảy ra trên đời này, huynh cũng không đối xử xấu với muội đâu.

- Dương huynh.

Hai người lại trao cho nhau nụ hôn chấy bỏng nhất, nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài, còn bên trong tâm tưởng Dương Thiệu Ân vẫn nghĩ đến những lời nói của Đồng Tiếu và vết sẹo trên ngực trái của mình. Ngược lại với Thiệu Ân thì Á Di luôn cảm nhận được những cảm xúc ngọt ngào trong nụ hôn đó.

Thiệu Ân khẽ đẩy Á Di ra. Y nhỏ nhẹ, ôn nhu nói như rót mật vào tai nàng:

- Khi trăng lên huynh sẽ đến với muội.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e thẹn. Nàng khẽ gật đầu:

- Muội chờ Dương huynh.

Thiệu Ân mỉm cười.

Nàng không khỏi ngây ngất khi tiếp nhận nụ cười của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Nàng lặp lại câu nói của mình:

- Muội sẽ chờ Dương huynh.

Bước ra ngoài mạn thuyền, Thiệu Ân nhìn lại Á Di một lần nữa rồi mới rời lâu thuyền. Y chấp tay sau lưng tản bộ mà tâm thức luôn tư tưởng đến những lời nói của Đồng Tiếu và vết sẹo trên ngực trái của mình.

Thiệu Ân nghĩ thầm:

- "Nếu Đồng Tiếu nói đúng, mình là bào huynh của gã thì trong người mình có dòng máu Hắc đạo."

Y lắc đầu như thể muốn xua đi ý niệm kia ra khỏi tâm thức mình. Thiệu Ân nhắm nói:

- Ta không thể là con người đó.

Từ phía đối diện một vị trưởng lão Cái Bang bước đến. Lão ôm quyền xá Thiệu Ân. Thiệu Ân cũng ôm quyền đáp lễ. Y từ tốn nói:

- Chu trưởng lão có điều gì chỉ giáo tại hạ?

- Lão ăn mày không dám chỉ giáo Dương thiếu hiệp. Lão chỉ truyền đạt chỉ ngôn đến thiếu hiệp.

- Chu trưởng lão muốn truyền đạt gì?

Chu trưởng lão đảo mắt nhìn quanh rồi trang trọng nói:

- Có người muốn gặp Dương thiếu hiệp tại Đài vọng thiên.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Tại hạ sẽ đến đó.

- Người đó rất muốn gặp thiếu hiệp.

Nói xong Chu Khôi ôm quyền xá, rồi thả bước bỏ đi.

Thiệu Ân vẫn đứng một chỗ. Y khẽ điểm nụ cười mỉm vì có một ý tưởng vừa mới nảy trong đầu.

Thiệu Ân nghĩ thầm:

- "Ta chưa tìm các người, các người đã tìm ta."

-- o O o --

Hết Quyển 7